

Reünistenvereniging

Nunc meminisse iuvat

Gymnasium Beekvliet

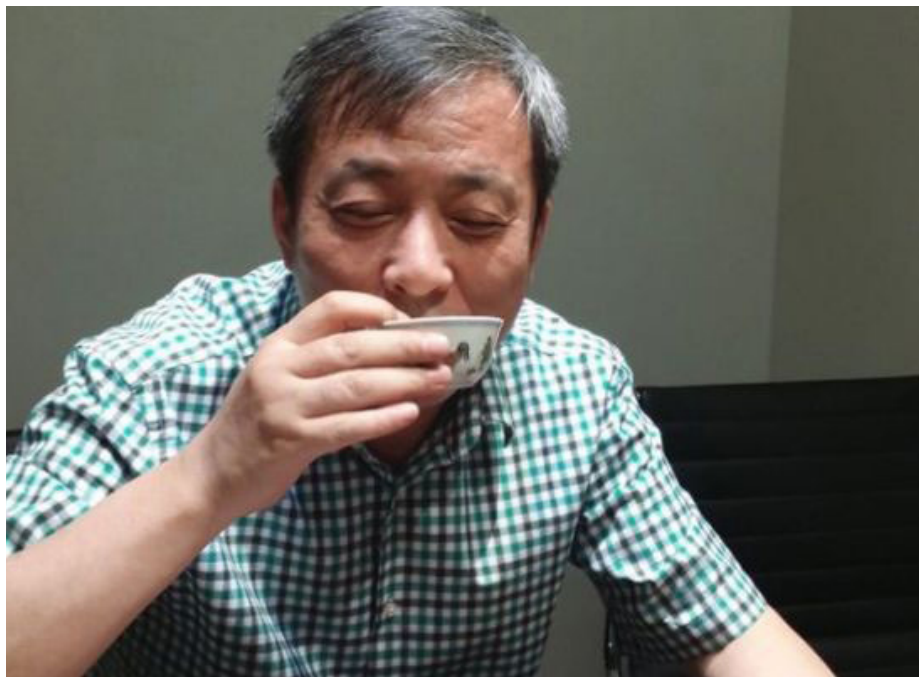
Tempora Nostra september 2024

I Tempora Nostra ■ 36ste jaargang, september 2024

Inhoud

• Rector Carla Faassen: een terugblik in woord, maar vooral in beeld	4	• Drie studenten: één jaar na Beekvliet	40
• Oud-leerlingen spelen een rol	14	• Norbert Smulders (1927-2024)	46
• Beekvliet bij de Tijd	18	• Roy Heesakkers getriggerd: van gelukzalige onwetendheid naar sociale betrokkenheid	49
• Jan Lurinks legt uit: Lago di Caldonazzo, aquarel 1998	23	• Verslag van de jaarvergadering van NMI over 2023	53
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	24	• Kunsthandelaar Ben Janssens had profijt van klassieke talen	54
• Iris van Oosterhout: leven als topsport	32	• Personalia	58
• Leo Mesman kreeg gastles van Franse verzetsgeneraal	37	• Colofon	59

Een medewerker van oud-Beekvlieter Ben Janssens drinkt uit een theekopje ter waarde van 20 miljoen dollar. Lees de bijzonderheden op pagina 54.

I Voorwoord najaarsuitgave 2024

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

In deze najaarsuitgave brengen we Beekvliet weer helemaal 'bij de tijd'. Rector Carla Faassen kan, met hoge slagingspercentages, trots zijn op het examenresultaat van 2024. Behalve diploma's werd ook de bekende NMI-prijs uitgereikt, waarbij het gevoel overheerste dat iedereen die eigenlijk wel leek te verdienen. Dylan

Japenga, Eline Smit en Lucas de Geus vertellen verder hoe het hun in het eerste jaar na Beekvliet vergaan is en geven tips, nuttig voor pas geslaagden. De onlangs overleden oud-leerling en oud-docent Norbert Smulders krijgt in ons ook door hem trouw gelezen blad een welverdiende eervolle necrologie. Vooral zijn warme relatie met mensen in het algemeen en met die van Beekvliet in het bijzonder is indrukwekkend te noemen. Bijzonder bij 'Beekvliet(ers) in het nieuws' is docente Nederlands Gerlaine Jansen, die op de bres staat voor de promotie van het Brabantse dialect, volgens haar belangrijk voor de identiteit en 'nestgeur'. Iris van Oosterhout heeft met of ondanks haar aangeboren ziekte al veel barrières overwonnen. Uit haar verhaal blijkt dat je die prestatie een vorm van topsport kunt noemen.

Leo Mesman haalt een bijzondere herinnering op uit zijn seminarietijd: een generaal die vanuit Frankrijk op Beekvliet een gastles kwam geven en hoe Leo als leerling de man in zijn beste Frans toesprak. Oud-leerlingen die promoveren doen dat vaak in vakgebieden die het begrip van gewone stervelingen te boven gaan. Bij Roy Heesakkers is dat niet het geval. Hij brengt de disciplines van recht, filosofie en economie in heldere taal samen. Ben Janssens bericht ons vanuit zijn woonplaats Londen over zijn Beekvliet-tijd die al bijna 50 jaar achter hem ligt. Maar de herinneringen, ook aan ludieke voorvallen, zijn nog vers. In de jaarvergadering van *Nunc Meminisse Iuvat* van 2024 is vastgesteld dat de vereniging eind 2023 maar liefst 832 leden had. Na 26 jaar nam Kees Quinten afscheid van het bestuur van NMI. Al tien jaar langer was hij contactpersoon tussen NMI en Beekvliet én vanaf 1989 redactielid van *Tempora Nostra*. Gelukkig gaat hij in die laatste rol 'gewoon' door, met de hem kenmerkende bescheidenheid. In de persoon van Joris van der Cammen is het bestuur van NMI mooi aangevuld. Conclusie: Omne bonum pulchre veniens in fine beatum - eind goed al goed (vrij vertaald).

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter *Tempora Nostra*

I Rector Carla Faassen blikt terug en vooruit Een terugblik in woord, maar vooral in beeld

Schooljaar 2023-2024 begon traditiegetrouw met een opening voor alle leerlingen in de 'Blaula'. Elk jaar is er wel weer een actueel thema te vinden en dit jaar was dat de mobiele telefoon! (foto 1 en 2)

Zoals het Beekvliet betaamt is het nieuwe smartphonebeleid niet heel streng. Vanaf januari zijn mobieltjes alleen toegestaan in de Blaula en garderobe. Mobiele telefoons worden niet gebruikt in de zones met vloerbe dekking. In de praktijk betekent dit: niet in de les en niet tijdens de leswissel. In de klas kan hij soms gebruikt worden als de docent toestemming geeft.

De opening van het schooljaar voor de leerlingen werd al snel gevolgd door de officiële opening van het schoolgebouw.

De architecten Winy Maas en Theobert van Boven namen het publiek mee in het ontstaan van het ontwerp. De Canadese kunstenaar Ian Kirkpatrick was speciaal voor deze gelegenheid vanuit zijn woonplaats London naar Beekvliet afgereisd. Hij vertelde het verhaal over het kunstwerk op de gevel en het eerste exemplaar van het kunstboekje over de gevel werd overhandigd. (foto 3)

Onder toezien van de leerlingen opende Neptunus officieel het gebouw door met zijn drietand het water aan te raken. (foto 4)

In mijn terugblik benoem ik meestal de bijzondere gebeurtenissen, zoals hierboven de opening van het schooljaar en de verbouwde school. Tevens schrijf ik vaak over toneel, de Avond van de Kunsten en leerlingen die prijzen winnen.

3

1

2

In de rubriek 'Beekvliet bij de tijd' praat Patrick van Aarle jullie hierover in elke editie van Tempora Nostra bij. Daarom wil ik in mijn terugblik op het afgelopen schooljaar vooral laten zien wat er op Beekvliet gebeurt in de 'gewone' lessen. Dit keer dus minder tekst en veel beelden. De 'gewone' lessen zijn chronologisch weergegeven. Een aantal van deze lessen zal bij jullie als reünist herkenbaarheid oproepen, maar misschien zijn jullie ook wel verrast door de nieuwe activiteiten.

4

4/4

7

10

September 2023

Foto 7: Biologie klas 5: een practicum over het ontleden van hersenen

Foto 9: Kunst klas 3: de opdracht was: 'Maak een protestkunstwerk'. Heel toepasselijk ging het protest van deze leerlingen over 'wel een telefoon'.

Foto 10: Science klas 1: werken aan een houten buggy.

Oktober 2023

Foto 11: Biologie klas 5: het ontleden van een koeienoog

9

11

14

13

Oktober 2023

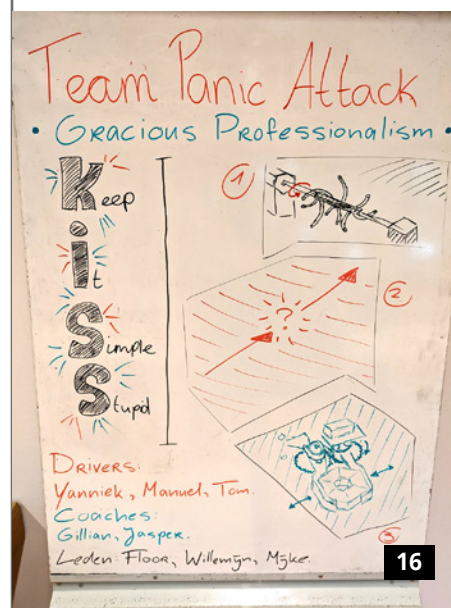
Foto 14: Vakoverstijgend project klas 6: bezoek aan Ieper voor het project Oorlog in Woorden

Foto 13: Leerlingen van Beekvliet legden ook een krans tijdens de Last Post-ceremonie.

15

Foto 15: Wiskunde klas 5: leerlingen werken aan opdrachten op de borden die door het hele lokaal hangen. Collega Dié Gijbbers checkt de vorderingen.

16

17

Oktober 2023

Foto 16 en 17: Robotica. Team Panic Attack, met leerlingen uit verschillende jaarlagen, richt zich op het ontwerpen van een robot om mee te doen aan wedstrijden in het kader van de First Tech Challenge.

19

Oktober 2023

Foto 19: Latijn klas 5: docent aardrijkskunde Rick Soeters geeft uitleg over de vulkaanuitbarsting waarover de leerlingen bij Latijn hebben gelezen.

November 2023

Foto 20: Intermezzoklas: het bouwen van een maquette voor een duurzame en zelfvoorzienende boomhut

Foto 21: Kunst klas 2: modeltekenen met houtskool en schaduw

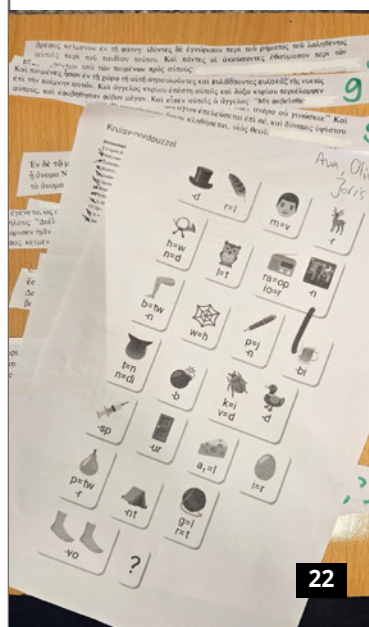
20

21

24

22

26

December 2023

Foto 22: Grieks klas 5: Griekse teksten lezen in escaperoomvorm

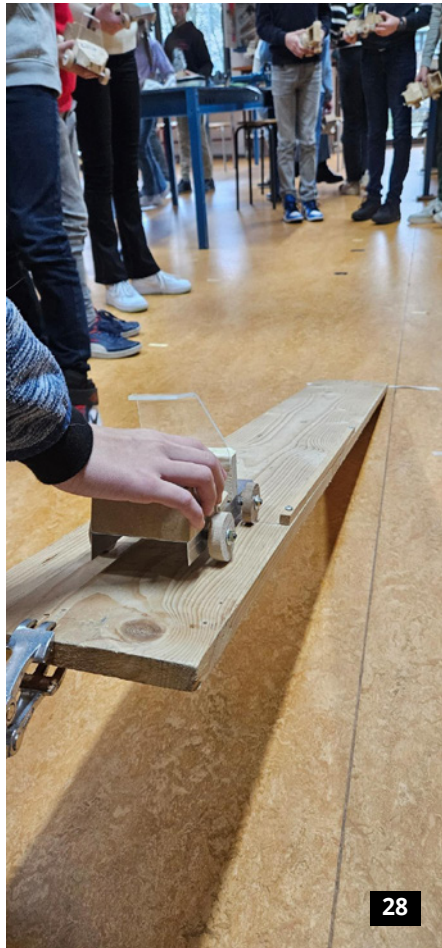
Foto 24: LO klas 6: sportoriëntatie - schermen in de gymzaal

Foto 26: Kunst klas 3: kerstballen maken

Foto 27: Frans klas 1: het oefenen van een restaurant-gesprek

27

28

December 2023

Foto 28: Science klas 1: Buggyrace

Foto 29: Intermezzoklas: bakken voor Kerst

Januari 2024

Foto 30: LO klas 6: sportoriëntatie – padel in Den Dungen

29

30

32

31

Januari 2024

Foto 31: Lesuitval: niet spelen op het mobieltje, maar live spelen in de klas

Foto 32: Kunst klas 6: werken aan de eindexamenkunstwerken

Foto 34: Verbredingsopdracht klas 3: Dragons Den, een kennismaking met economie en ondernemerschap. De winnaars kregen een klein budget om hun idee op de 'markt' te brengen.

34

35

36

Februari 2024
Foto 35: LO klas 3: een gymles met samenwerken als thema

Maart 2024
Foto 36: Filosofie klas 6: een online les van techniekfilosoof en rector magnificus van de UvA Peter-Paul Verbeek

37

39

Juni 2024
Foto 37 Kunst klas 3: tekenen met schaduwen
Foto 38: Kunst klas 5: lino'snedes maken
Foto 39: Biologie klas 1: les in de moestuin

38

I Rector Carla Faassen blikt terug en vooruit

Oud-leerlingen spelen een rol

Uit bovenstaande terugblik valt op dat ook oud-leerlingen een rol kunnen spelen in de 'gewone' lessen. Hieronder nog enkele voorbeelden.

Guus Dohmen (examen 2020, midden achteraan) liep dit schooljaar stage bij de sectie natuurkunde, maar heeft als coach van het Panic Attack-team jarenlang een belangrijke bijdrage geleverd aan de professionalisering en het succes bij de First Tech Challenge. (foto 40)

Peter-Paul Verbeek (examen 1988, op het scherm) kon tijd vrijmaken voor een inspirerende filosofieles aan klas 6. Zowel hij, ik (toehoorder) als de leerlingen vonden het geweldig. Rechtsvoor filosofiedocent Koen Hans. (foto 41)

Tristan Tulen (examen 2009) geeft normaal de schermlessen tijdens de sportoriëntatie. Dit schooljaar zette hij echter alles op alles om naar de Olympische Spelen te kunnen en hebben anderen de schermlessen waargenomen. Het is hem gelukt om aan de Spelen deel te nemen: zijn droom, zoals verbeeld op

de gevel van de school en in het boekje, is uitgekomen. (foto 42)

Hoe hecht vriendschappen op Beekvliet kunnen zijn, blijkt wel uit deze foto. Tristans vriendengroep van Beekvliet reisde af naar Parijs om de wedstrijd live te kunnen volgen. Van links naar rechts: Diederik Baazil, Tristan Tulen, Jean de Bock, Floris Hamel en Peter Frumau (allen examen 2009). (foto 43)

Vooruitblik op schooljaar 2024-2025

Inmiddels zijn we aangeland bij de vooruitblik. Het afgelopen jaar hebben we de toetsdruk verlaagd door de invoering van een semesterindeling met maar twee proefwerkweken voor jaarlaag 1 tot en met 4. De ervaring leerde dat er hierdoor iets te weinig toetsmomenten waren en dat de proefwerkweken niet synchroon liepen met de kwartielen van klas 5 en 6. De indeling voor jaarlaag 5 en 6 in kwartielen en zonder tussentijdse proefwerken en/of schoolexamens was een succes. Zowel leerlingen en docenten hebben ervaren dat er meer ruimte is om huiswerk te maken en aandacht te hebben voor alle vakken in de periode tot de proefwerkweek. Het komend jaar starten we dus voor alle jaarlagen met elk kwartaal een proefwerkweek. Klas 1 tot en met 4 zullen een beperkt aantal toetsmomenten hebben gedurende de lesperiodes. De focus ligt het komend jaar op het versterken en beschrijven van de basisvaardigheden (taal, rekenen en burgerschap). Daarnaast starten we met het expliciet verbeteren van de digitale geletterdheid van onze leerlingen. Als

school hebben we nu voor de tweede keer subsidie hiervoor aangevraagd, maar deze is helaas wederom niet toegekend. Het bedrag dat de overheid ter beschikking stelt is fors, namelijk € 1000 per leerling (en dus ongeveer € 600.000). Wij zullen de ontwikkeling dus uit de gewone lumpsum moeten betalen. Financieel gezien betekent dit dat er grote verschillen tussen scholen ontstaan.

Als we het hebben over financiën, hebben leerlingen regelmatig in hun exitgesprek in klas 6 de vraag gesteld waarom ze geen financiële educatie krijgen op school. Hoe moet ik omgaan

met geld en wat komt er financieel allemaal bij kijken als ik ga studeren? Het goede nieuws is dat daar subsidie voor aangevraagd kon worden en is toegekend.

Verder ligt de focus het komend jaar op het werven van leerlingen. Hoe profileren we ons? We zijn kwalitatief een stabiele en zeer goede school met een goed en gemotiveerd docententeam. De tevredenheid van leerlingen en ouders is zeer hoog. We zijn een kansenschool en nemen dus ruimhartig leerlingen aan, desondanks blijven de onderbouwsnelheid, het bovenbouwrendement en eindexamenresultaten goed. Als jullie als oud-leerlingen ideeën hebben of ons kunnen helpen in het versterken van onze positie in de regio, dan hoor ik dat graag!

Voor iedereen een mooi en gezond jaar. Op naar het 210-jarig jubileum van Beekvliet in 2025!

Carla Faassen
rector

Het examengala vond voor het tweede jaar op rij op Beekvliet plaats.

I Beekvliet bij de Tijd

Het schooljaar 2023-2024 zit er – zeker als jullie dit lezen – alweer een tijdje op. Ook in de periode tussen de mei- en de zomervakantie gebeurde er nog genoeg om deze rubriek te vullen.

Door Patrick van Aarle

Hoog slagingspercentage

Examenlichting 2024, bestaande uit 105 leerlingen, behaalde een mooi resultaat: 99 leerlingen kregen op 12 juni of – voor vier van hen – na de herkansingsperiode op 2 juli te horen dat ze hun Beekvliet-diploma mochten komen ophalen, een mooi slagingspercentage van 94,3%. Eén leerling deed nog een uitgesteld herexamen in het derde tijdvak en hoorde eind augustus dat zij geslaagd was. Daarmee komt het percentage uit op 95,2%, het hoogste percentage sinds 2016, het centraalindexamenloze coronajaar 2020 daargelaten.

Met veel plezier werden dus op donderdag 4 juli de diploma's uitgereikt. Uiteraard werd ook, inmiddels voor de dertiende keer in successie, de NMI-prijs uitgereikt aan een geslaagde 'die iedereen zich over tien jaar zeker nog herinnert'. Bij de uitreiking lichtte NMI-voorzitter Martijn van Hulten toe dat de mentoren van klas 6 het dit jaar moeilijk vonden om specifieke leerlingen te nomineren omdat ze deze lichting juist als geheel een heel prettige en coherente jaarlaag vonden, misschien wel zonder extreme uitschieters. De prijs werd uitgereikt aan Selma Vollenberg, die werd geprezen om haar persoonlijke ontwikkeling in zes jaar tijd, haar altijd 'zo lekker zichzelf blijven' en haar passie voor filosofie. Hoewel

Selma Vollenberg ontvangt de NMI-prijs van Martijn van Hulten.

Selma nooit erop zit te wachten om in het middelpunt van de belangstelling te staan, nam ze de prijs toch met plezier in ontvangst.

Orpheus en Voorjaarsontwaken

De laatste maanden van het schooljaar waren traditiegetrouw ook weer gereserveerd voor de uitvoeringen van het schooltoneel. Eind mei speelden leerlingen van klas 2 t/m 5 voor een driemaal goed gevulde Blaula 'Voorjaarsontwaken'. Regisseuse Sofie van der

Een scène uit 'Voorjaarsontwaken'

De cast van 'Orpheus in de onderwereld', met rechts regisseuse Tamar Kocken.

Vleuten bewerkte het originele stuk van Frank Wedekind uit 1891 (!) naar een Beekvliet-versie. Het stuk speelde zich af in de aula van een middelbare school, waar leerlingen met volle chaotische hoofden proberen hun weg te vinden in een schijnbaar ondoordringbare jungle. Het ging over het bespreekbaar durven maken van risicovolle thema's zoals depressiviteit, seksualiteit en prestatiedruk. Met veel elan en emotie brachten de acteurs het op het toneel.

Hun jongere collega's van het brugklstoneel speelden als elk jaar een klassiek geïnspireerd stuk. Dit jaar had regisseuse Tamar Kocken gekozen voor 'Orpheus in de onderwereld' in een hedendaagse versie waarin rockster Orpheus – op de voet gevolgd door een groepje roddeljournalisten – als eerste sterveling ooit de onderwereld insluit om zijn overleden vriendin Eurydice terug te vinden. Zeventien brugklassers voerden het driemaal met groot enthousiasme op, waarvan één keer voor de aankomende nieuwe leerlingen op hun kennismakingsmiddag op Beekvliet.

Kjeld Zwitserloot (5B) en docent Piet Mellema tijdens de Internationale ChemieOlympiade in Riyad, Saudi-Arabië

Kjeld Zwitserloot (5B) met zijn docenten Patrick van Aarle, Piet Mellema (met de wisselbeker) en Heleen Peters bij de prijsuitreiking van de nationale scheikundeolympiade

Goed olympisch jaar

In de vorige editie maakte ik al melding van de goede prestaties van Beekvliet-leerlingen bij de 'olympische' schoolevenementen. In de laatste maanden van het schooljaar en zelfs in de zomervakantie kwamen daar nog vermeldenswaardige klasseringen bij. Op de late avond van 6 juni kreeg de rector een telefoontje van de voorzitter van de Nationale Scheikundeolympiade, met de vraag of de dag erna er een goede delegatie van Beekvliet bij de prijsuitreiking aanwezig kon zijn.

Dat telefoontje was niet voor niets, want Kjeld Zwitserloot uit klas 5 bleek de Nederlandse winnaar van deze olympiade. Een zeer bijzondere prestatie, vooral ook omdat het al de derde keer is dat een Beekvlieter de beste van het land is bij de scheikundeolympiade: Bas van Genabeek (2008) en Geert Schulpen (2016) gingen hem voor. De loeizware

Het
badmintonteam
van Olympic
Moves: Fedde,
Oliver, Charlotte en
Stephanie

massieve erlenmeyer, wisselbeker voor de winnende school, werd met groot genoegen in ontvangst genomen door de aanwezige Beekvlietdelegatie, bestaande uit schei- en natuurkundedocenten Van Aarle, Peters en Mellema. Kjeld plaatste zich daarmee voor het tweede jaar op rij voor de internationale wedstrijd die in juli in Riyad, Saudi-Arabië werd gehouden. Daar behaalde hij een eervolle vermelding, onder toezicht van scheikundedocent Piet Mellema die als begeleider mee was.

Olympic Moves

Op dezelfde dag dat Kjeld de olympiade won, behaalde het team van vierdeklassers Stephanie Coelho van de Ven, Charlotte van Deurzen, Fedde Groenevelt en Oliver Pullens de tweede prijs in de categorie 'badminton recreatief' op de finaledag van Olympic Moves, de grootste landelijke schoolsportcompetitie, jaarlijks georganiseerd door de Koninklijke Vereniging voor Lichamelijke Opvoeding (KVLO) in samenwerking met

NOC*NSF. Tijdens The School Final werd op Sportcentrum Papendal door zo'n 6000 gekwalificeerde leerlingen in maar liefst 18 sporten gestreden om de prijzen in een olympische atmosfeer.

Naar Boekarest en Athene

Vorige keer vermeldde ik al dat twee derdeklassers zich geplaatst hadden bij de beste 24 van het land bij de IJSO, de juniorolympiade in biologie, natuur- en scheikunde. Dat was al erg knap, maar nadat zij op 14 juni een hele dag theoretisch en praktisch in de drie vakken waren getoetst, bleek bij de prijsuitreiking dat Floris Smit (3B) de zesde plaats had behaald en dat Lucas Duynisveld (3C) de nationale winnaar was. Een ongelooflijk knap resultaat, zeker omdat de beste zes in december deel mogen gaan nemen aan de internationale IJSO, die dit jaar in Boekarest, Roemenië wordt gehouden. Ze mogen daar dus samen de nationale eer gaan verdedigen!

Bij de beste 5, dus naar Athene!

In de vorige editie benoemde ik al dat er tegenwoordig niet alleen in de natuur-wetenschappen olympiades worden gehouden. De jongste telg is de economie-olympiade. Deze wedstrijd wordt dit jaar internationaal voor de achtste keer georganiseerd en voor Nederland is het dit jaar een eerste (pilot)deelname. Dat vereist nog wat organisatorische finetuning, wat onder andere blijkt uit het feit dat de finaleronde voor leerlingen uit Zuid-Nederland pas in hun zomervakantie werd gehouden. Maar het goede nieuws is wel dat vijfdeklassers Vlinder Esser en Sven van der Leest, die de moeite namen om zich zelfs in hun zomervakantie nog in economie te verdiepen, bij de beste vijf van het land zijn geëindigd. Begin september mogen zij dus meedoen aan de International Economics Olympiad in Athene! Een pilot die naar meer smaakt!

Afscheid van een 'stille kracht'

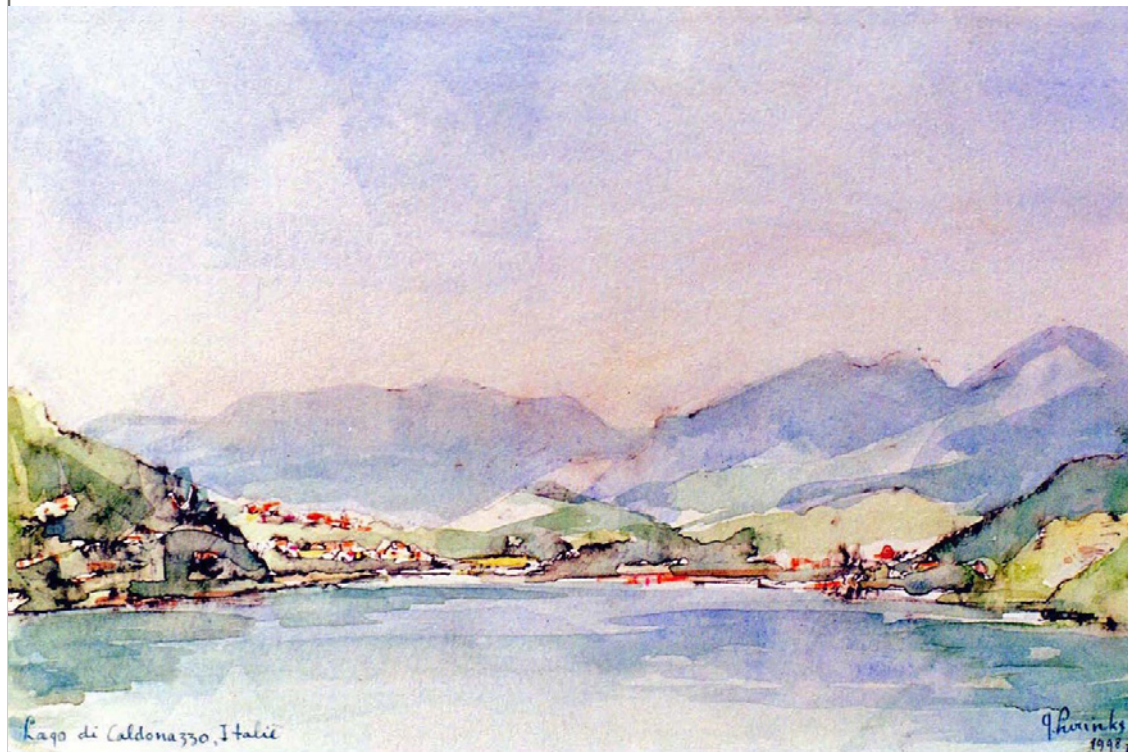
Het eind van het schooljaar betekent ook vaak het einde van de carrière van Beekvlietmedewerkers. Op woensdag 26 juni werd in een informele setting afscheid genomen van Erna Kouwenberg. Voor veel oud-leerlingen wellicht geen bekende naam, maar achter de schermen was ze gedurende ruim 25 jaar op de administratie van de school een spil in de organisatie zonder wie bijvoorbeeld geen leerling zijn mooi ondertekende diploma en cijferlijst zou hebben ontvangen. Op verzoek van Erna waren er weinig toespraken, maar wel veel gelegenheid voor gezellig bijpraten en, omdat ook haar 25-jarig jubileum meteen nog even gevierd werd, een voortreffelijk en uitgebreid buffet. Een in alle opzichten heerlijk slot van je

IJSO-prijswinnaars Floris Smit (links) en Lucas Duynisveld mogen in december naar Boekarest

Beekvlietcarrière, zou je denken. Maar toen moest de administratief drukste week van het schooljaar (overgangsvergaderingen, diploma-uitreiking, overgang naar het nieuwe schooljaar) nog aanbreken. Erna heeft dus na haar afscheidsbijeenkomst nog twee weken keihard doorgewerkt, wat haar betrokkenheid bij Beekvliet nog maar eens aantoonde. Op haar allerlaatste dag, op de eerste dinsdag van de zomervakantie, namen de nog op school aanwezige collega's met gebak nogmaals – en nu écht – afscheid van haar. En toen was het tijd voor zomervakantie! In de volgende editie praten we jullie bij over schooljaar 2024-2025...

I Jan Lurinks legt uit: Lago di Caldonazzo, aquarel 1998

Lago di Caldonazzo, (Italië), Aquarel 1998.

Jan Lurinks

Lago di Caldonazzo is een van de warmste Alpenmeren ('s zomers gemiddeld 24 graden), gelegen in een prachtig landschap: zonnige oevers en bergen, bebost met kastanje- en pijnbomen.

Als je zo'n plek na een lange autorit plotseling voor je ziet opdoemen, weet je meteen: dit moet een aquarel worden.

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van **Tempora Nostra** nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social of andere media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Jolande van Erp en Peter van Overbruggen

Initiatiefnemers Groene Villa willen verder

In het slepende dossier centrumplan Gestel moet de Raad van State nog uitspraak doen. (...) Volgens de bezwaarmakers wordt de parkeerdruk op het centrum veel te hoog met al die nieuwe woningen. De Groene Villa (The Green Villa) bestaat uit een appartementencomplex met zeven wooneenheden, inclusief parkeervoorzieningen, verdeeld over de kelder/begane grond met daarboven vier verdiepingen. (...) Het opvallende ontwerp van de Groene Villa

is van de hand van de architectenbureaus MVRDV en Van Boven Architecten. Winy Maas (medeoprichter MVRDV) en Theobert van Boven (Van Boven) hebben in Sint-Michielsgestel samen gewerkt aan de verbouwing van het Gymnasium Beekvliet, hun oude middelbare school. Gijs Rikken (MVRDV) is betrokken als architect van dit plan en is onder anderen bekend van De Glazen Boerderij in Schijndel. (...)

Bron: *Brabants Dagblad*, 16 februari 2024, door Paul Roovers

Docente Nederlands van Beekvliet houdt van dialect

Brabants dialect stoffig en ouderwets? Niks daarvan! Dialect is belangrijk voor identiteit: 'Heeft nestgeur'. Het negentiende Brabants boekje (2024) is gepresenteerd, vol verhalen en gedichten in meer verschillende dialecten dan ooit.

(...) Redacteur Jan Luysterburg: "In Brabant worden zeker honderden dialecten gesproken, misschien nog wel veel meer. (...) Een dialect kan van straat tot straat en soms zelfs van huis tot huis verschillen." Dit onderschrijft ook Gerlaine Jansen (51) uit Den Bosch. Ze doceert Nederlands aan Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel en levert

AIDEN, de digitale chef-kok

Interviewer Sophie spreekt met Baukje Schuurmans (examenjaar 2019) over kunstmatige intelligentie in de culinaire wereld, hoe technologische innovatie en creatieve kookkunst elkaar ontmoeten in de keuken. Sophie is een digitale marketingmedewerker van AIMAZE (uitzendbureau voor digitale medewerkers).

Sophie: Dag Baukje, fijn dat je bij ons bent om te praten over AIDEN, de innovatieve digitale Chef-Kok van AIMAZE. Kun je ons vertellen hoe het idee voor AIDEN ontstond?

Baukje Schuurmans: Zeker! Koken is mijn hobby. [...] Dagelijks houd ik me bezig met een zoektocht naar recepten via kookboeken, het internet en Instagram. Toen mijn broer Jelte met AIMAZE begon, zag ik de mogelijkheden van AI in de keuken. AIDEN is een kok die me inspireert met talloze nieuwe recepten. Ik kan aangeven waar ik zin in heb, welke ingrediënten ik in huis heb en hoeveel tijd ik heb.

Sophie: En hoe kwamen jullie op de naam AIDEN?

Baukje: We wilden een naam die de essentie van ons project zou weerspiegelen. AIDEN combineert AI met 'aid' (helpen) en is een leuke woordspeling op 'eten'. [...]

Sophie: Hoe heeft AIDEN jou persoonlijk geholpen in de keuken?

Baukje: AIDEN heeft mijn kookervaring compleet veranderd. AIDEN stelt recepten voor op basis van mijn wensen en voorraad. [...] Hij helpt zelfs mijn vader Hans met gezonde recepten voor zijn dieet; hij is al 8 kilo afgevallen!

Sophie: Hoe reageert het publiek?

Gerlaine Jansen

nagenoeg ieder jaar een bijdrage aan het Brabants boekje. "Mijn Bosch dialect is vervuild. Het heeft invloeden uit Rosmalen, Berlicum en de wijk Deuten, waar allemaal wortels van mijn familie liggen." Ze benadrukt dat in het dialect schrijven nog niet zo simpel is. "Neem het eenvoudige werkwoord 'doen'. De verleden tijd in het dialect kan 'din' zijn, maar ook 'dee'." Het blad *Brabants*, waar Luysterburg hoofdredacteur van is, geeft richtlijnen voor het schrijven van bepaalde klanken in een dialect. "Onze eindredacteur, een taalkundige, knutselt nog wat aan de inzendingen maar verder heeft iedereen voor het Brabants boekje de vrijheid om op een eigen manier te schrijven." (...)

Bron: *Brabants Dagblad*, 6 maart, door Hettie van der Ven

Baukje: De reacties zijn erg positief! We delen wekelijks AIDEN's recepten op onze sociale media, hierop zien we veel enthousiaste reacties. Daarnaast zijn er leuke initiatieven van topchefs om met AIDEN samen te werken. Binnenkort gaan een aantal recepten van AIDEN dan ook door deze koks bereid worden.

Sophie: Naast je werk met AIDEN ben je ook betrokken bij de marketing van AIMAZE. Kun je daar meer over vertellen?

Baukje Schuurmans

Baukje: Absoluut! Samen met mijn collega digitale marketing werk ik aan verschillende marketinginitiatieven. We schrijven o.a. blogs, organiseren evenementen en werken aan de branding van AIMAZE. [...]

Sophie: Wat kunnen we in de toekomst van AIMAZE en AIDEN verwachten?

Baukje: We blijven innoveren en uitbreiden. [...]

Sophie: Bedankt, Baukje, voor dit inzicht in AIDEN en de spannende ontwikkelingen bij AIMAZE. We kijken uit naar wat er nog komt!

Bron: Brabant in Business, 7 maart 2024 | Sophie, medewerker digitale marketing

Portret van verzetsheld keert weer terug naar Beekvliet

De expositie 'Gegijzeld maar niet Verslagen', in de Beekvlietboerderij van Sint-Michiels-gestel, kan een pareltje toevoegen aan de collectie. Het gaat om een portret van Vughtenaar Henri van Zinnicq Bergmann, evenals de schilder ervan, Karel van Veen, gijzelaar tijdens de Tweede Wereldoorlog.

"Ik kende de expositie in Gestel niet", vertelt Anne Franken-Van Zinnicq Bergmann, "tot het moment dat ik er met de Rotary een bezoekje bracht." Dat haar vader een tijdlang als gijzelaar door de Duitsers in gevangenschap was genomen was haar uiteraard wel bekend. (...) "Eerst verbleef hij in Kamp Vught, opgepakt na verzetsactiviteiten, maar daarna is hij overgeplaatst naar Sint-Michielsgestel. Een omgeving met een veel milder regime." Een verhuizing na een gelukkig voorval.

"Een zus van mijn vader, tante Trees, was verpleegster. Zij behandelde op een gegeven moment een hoge Duitse officier. Die herstelde na een ernstige

Overhandiging (Foto's Jef van Veldhoven)

kwaal, maar mijn tante was ook besmet geraakt en werd ernstig ziek. Die officier was schuld bewust en ook mijn tante zeer dankbaar. Haar grootste wens, om haar broer over te plaatsen naar Sint-Michiels-gestel, vond gehoor bij die officier."

Portret Van Zinnicq Bergmann

Daar vertoefde pa Van Zinnicq Bergmann, meester in de rechten, enkele maanden tussen honderden Nederlanders van naam en faam. (...) "Op 3 juni 1942 is het portret door Karel van Veen geschilderd en twee weken later, op 18 juni is vader gevlucht." Een buitengewoon riskante poging die nog slaagde ook. „De Duitsers wilden vader verhoren in Utrecht. Hij werd daarom op de trein gezet. Pa stapte in aan de kant van het perron, merkte dat de bewaking niet goed oplette en stapte er aan de andere kant uit. Daarop eiste vader een fiets op van een toevallige voorbijganger en maakte zich uit de voeten." De ex-gijzelaar vond als onderduiker zijn plek in de staf van prins Bernhard.

Bij haar bezoek aan de tentoonstelling in de Beekvlietboerderij (...) vielen enkele puzzelstukjes op zijn plek. "Het portret hing in Frankrijk thuis aan de muur. Wij kenden dat natuurlijk, maar hadden geen idee dat Karel van Veen zulke schitterende portretten had gemaakt." (...) Uiteindelijk belandde het schilderij weer bij de familie in Nederland en nu in Sint-Michielsgestel. „Deze expositie geeft een goede kijk op het leven in het gijzelaarskamp. Het lijkt me daarom passend om het portret van mijn vader voor het beheer ervan aan te bieden aan de stichting." (...)

Bron: Brabants Dagblad, 31 mei 2024, door Willem Geurts

Leraren moet ook rabiante teksten kunnen bespreken

Volgens David Roelofs (ex. 2012), neerlandicus, docent en onderwijsadviseur, ademt het nieuwe coalitieakkoord 'doelmatige verdomming', kritisch denken wordt ontmoedigd.

De onderwijsplannen in het coalitieakkoord verraden de afwezigheid van debat. Het hoofdlijnenakkoord laat de grondwettelijke vrijheid van onderwijs ongewijzigd. Maar er moeten stappen worden gezet om 'onwenselijke en excessieve elementen als antidemocratisch en anti-rechtstatelijk onderwijs verder in te perken'. Zo wordt dus geëist dat onderwijsmethodes politiek neutraal worden. Leraren krijgen geen ruimte om antidemocratische of anti-rechtstatelijke opvattingen te verspreiden. 'De burgerschapsopdracht wordt aangescherpt om radicalisering te voorkomen.'

Dit klinkt redelijk, maar kan radicalisering juist in de hand werken. Stel dat een docent maatschappijleer het verkiezingsprogramma van, laten we zeggen, de PVV wil behandelen. Dat document staat bol van anti-rechtsstatelijke en antidemocratische opvattingen. Is het uitdelen hiervan al verspreiding van kwalijke ideeën? Dat lijkt me niet. Het behandelen van rabiate teksten dient zeker een onderwijsdoel, op voorwaarde dat docent en handboek de context bespreken.

David Roelofs

Maar volgens het nieuwe handboek mag de leraar geen uitspraken doen over de wenselijkheid van extreemrechtse plannen. Zo worden leerlingen in de confrontatie met extreme ideeën aan hun lot overgelaten. De roep om politieke neutraliteit komt vermoedelijk voort uit Wilders' angst dat leerlingen 'woke' worden gemaakt door linkse leraren of tot fundamentalisten worden opgeleid door islamitische docenten.

Maar als een extreemrechtse partij vraagt om politieke neutraliteit, lijkt dat eerder op het uitschakelen van kritische zienswijzen. Vraagtekens zetten bij de vergaarde rijkdom van Nederland in

de zeventiende eeuw, zal neerkomen op het innemen van een anti-koloniaal perspectief dat als te woke kan worden weggezet. Romantische verhalen over onze zeehelden zullen zeer geschikt worden bevonden. (...)

De Nederlander wordt ontmoedigd zich intellectueel of cultureel te ontwikkelen, maar mag zich tegen laag tarief onderdompelen in de wereld van Anton Pieck. Onder leerlingen en studenten wandelt een behoorlijk percentage laaggeletterd door de onderwijsinstellingen. Juist voor hen is dit huwelijk van nationalisme en anti-intellectueel sentiment de doodsteek. Zelfs het hoger onderwijs krijgt de opdracht 'bevorderen van de Nederlandse taalvaardigheid' als kerntaak te beschouwen. Kostbare opleidingstijd moet besteed worden aan het wegwerken van taalachterstanden die jaren geleden aangepakt hadden moeten worden.

Nederland als kennisland, als gidsland waar je trots op bent, is een droom uit een ver verleden. De doelmatige verdomming die nu wordt ingezet, maakt er korte metten mee.

Bron: Trouw, 11 juni 2024

Ruzie rond Beekvlietboerderij duurt voort

De gemoederen liepen hoog op nadat de sloten werden veranderd bij de Beekvliet-boerderij in Gestel. Hoe moet het nu verder?

De gemeente Sint-Michielsgestel wilde vorig jaar de boerderij onderhands verkopen aan stichting Beekvlietboerderij. Maar toen waren plots die sloten

Beekvlietboerderij

veranderd, en daarmee ook de sleutels. De Heerlijkheid Herlaar kon niet meer bij haar eigen expositie *Gegijzeld maar niet verslagen* komen in de boerderij. Daarmee was die expositie eigenlijk ook gegijzeld. Die situatie zorgde in mei 2023 voor gefronste wenkbrauwen in het dorp. De boerderij wordt gebruikt door De Heerlijkheid Herlaar, maar naast stichting Beekvlietboerderij ook door stichting Gijzelaarskampen. De expositie in de boerderij gaat over de historie van de gijzelaars in Beekvliet, Haaren en de Ruwenberg tussen 1942 en 1944.

(...) "Voor er sprake is van verkoop met erfpacht, moet de kou uit de lucht en tot die tijd schorten we de verkoop op." (...) Wethouder Van Druenen vertelt dat de discussie ging over of de heemkundekring er wel zou kunnen blijven als de boerderij verkocht zou worden aan de stichting Beekvlietboerderij. "De gemoederen zijn hoog opgelopen. En dus is een externe partij ingehuurd voor mediation. Zij kijken nu naar hoe we daar op een fatsoenlijke manier uit kunnen komen. Dat proces is nog gaande."

Bron: Brabants Dagblad, 3 juli, door Birgit Barten

Carlijn Buis (ex. 1997) redt kinderlevens met levers van anonieme donoren

Omdat kinderen die een donorlever nodig hebben om te overleven die niet altijd krijgen van een overleden donor, werkt het UMCG met levende donoren. Bijvoorbeeld van bekenden van patiënten, maar ook via

anonieme donaties. Een van de transplantatiechirurgen die deze operaties uitvoert is Carlijn Buis. Ze vindt het bijzonder dat mensen anoniem een deel van hun lever doneren om andermans leven te redden of draaglijker te maken. [...]

Transplantaties bij leven

Als iemand een deel van zijn of haar lever wil doneren aan een kind, wordt er een deel van het orgaan weggehaald. [...] Voor een klein kind (tot 25 kilogram) is zo'n 15-25 procent van de oorspronkelijke lever voldoende voor donatie. De kleine lever groeit vervolgens mee met het kind en de oorspronkelijke lever kan zichzelf herstellen. Het UMCG is het enige ziekenhuis in Nederland dat deze transplantaties bij kinderen uitvoert. [...]

Tegen de dokterseed in

Toch kwamen er tientallen jaren geleden best wat bezwaren op de donaties door levende mensen. Chirurg Buis: 'In de eed die we afleggen als we afstuderen, staat dat we geen schade mogen doen. En eigenlijk doe je dat wel een beetje bij deze ingreep. Want je opereert iemand die het voor zichzelf niet nodig heeft. Dus er zijn wereldwijd, maar ook in het UMCG, best wel wat ethische overwe-

Carlijn Buis

gingen aan vooraf gegaan, voordat dit gezien werd als acceptabele ingreep om uit te voeren.'

Meerdere professionals betrokken

Het team van het UMCG is volledig toegespitst op specifieke taken. "Wij zijn met z'n tienden en we hebben dat opgesplitst, zodat er vijf mensen zijn die zich toegelegd hebben op die donatie-procedure, om de maximale veiligheid voor de donoren te garanderen. Er er zijn vijf mensen die zich hebben toegelegd op het implanteren van het stukje lever in het kind." [...]

"Dat maakt het als professional ontzettend leuk om te werken. Omdat je echt met heel veel verschillende mensen mag samenwerken en iedereen ook echt hart heeft voor dit programma, en daar met veel toewijding en plezier aan werkt. We zijn dan ook enorm dankbaar dat het UMCG dit als belangrijk speerpunt heeft gekenmerkt. En dat moet ook wel, want wij zijn de enige in Nederland die deze zorg voor de kinderen leveren. Dus we zijn ook verdorie wel verplicht om dat hartstikke goed te doen."

Bron: RTV Noord, 10 juli 2024 | Tanja Douwstra

Aan de slag voor nieuwe generatie werkenden

Volgens Maarten Zoomers (examenjaar 2009), topman van Temper, heeft Nederland de huidige 1,4 miljoen zelfstandigen gewoon nodig om de economie draaiende te houden. Maarten Zoomers (Groningen, 1991) leidt sinds maart 2024 flexplatform Temper. Hij studeerde Industrial Engineering and Management aan de Rijksuniversiteit Groningen en werkte hij als consultant bij McKinsey. Hij woont in Amsterdam en heeft geen partner of kinderen.

Het is rustig in het hippe kantoor van Temper, op de vijfde verdieping van een bedrijfsverzamel pand in Amsterdam-West. Woensdag is een thuiswerkdag. [...] Temper is een zogenoemd flexplatform; bedrijven plaatsen klussen online, freelancers kunnen daarop reageren. Donderdag zal het op kantoor drukker zijn, zegt chief executive officer Maarten Zoomers. Dan viert Temper met een borrel de overwinning op FNV en CNV. De vakbonden hadden een rechtszaak aangespannen omdat ze vinden dat de freelancers die via Temper aan hun opdrachten komen geen zelfstandigen zijn, maar uitzendkrachten. De rechter ging daar vorige week niet in mee. [...]

Zoomers sprak van een „belangrijke uitspraak” voor het in 2015 opgerichte Temper. Volgens hem is het bevestiging dat het model van het bedrijf bestaansrecht heeft. [...]

"Ik denk dat het juridisch een logische uitspraak is. Temper is echt anders dan andere platforms. (...) Toch had

ik ook rekening gehouden met een keuze voor de middenweg, waarbij per werkende zou moeten worden bekeken hoe diegene zich beweegt in het economische verkeer, hoe ondernemend degene is. Die heterogeniteit van onze 68.000 freeflexers, zoals wij ze noemen, was ook onderdeel van ons verweer: je kan niet voor hen als groep, die in verschillende sectoren en op allerlei manieren werkt via Temper, bepalen dat ze allemaal werknemer zijn."

Maarten Zoomers

Een derde scenario was ook mogelijk: namelijk dat Temper een uitzendbureau is. Hielden jullie daar rekening mee? „Stel, deze zaak eindigt bij de Hoge Raad en dat is de conclusie, dan bewegen wij mee. [...] Temper is opgericht met het idee dat we het initiatief weer bij de werkende willen leggen, flexibiliteit en controle aan hen willen geven. Dat mensen hun werk op hun leven kunnen aanpassen, in plaats van andersom. Zeker mensen die in een winkel, bar of

distributiecentrum werken, zitten vast aan roosters en hebben niet altijd die mogelijkheid. Op dit moment is werken met zelfstandigen voor ons het beste model gebleken om die flexibiliteit en controle te bieden, maar we zijn er niet mee getrouwd." [...]

„Sinds 2023 zijn we ook in Frankrijk actief. Over die stap was ik behoorlijk sceptisch, het is een sterk vakbondsland. Ik heb een tijdje in de buurt van Parijs gewoond, de trein reed vaker niet dan wel door stakingen. Maar ook in Frankrijk is een speciaal statuut voor platformwerkers gecreëerd; je bent daar auto-entrepreneur. In Engeland hebben we nu wekelijks enkele duizenden actieve freeflexers, in Frankrijk een paar honderd."

FNV en CNV zeggen in hoger beroep te gaan tegen de uitspraak. (...) Hoe denkt u nu over de vakbonden?

„Vakbonden vind ik een groot goed. Het is belangrijk dat mensen een stem hebben, en geloof dat een collectief meer kan bereiken dan het individu. Maar in deze zaak heb ik het idee dat de bonden juist het tegengestelde willen bereiken van wat de groep freeflexers echt wil. Zo'n 15.000 Temper-werkers hebben in de procedure aangegeven zich niet door de vakbond te willen laten vertegenwoordigen. Ik begrijp dat zo'n bond opereert vanuit de gedachte te kijken naar de bredere arbeidsmarkt, dat hij de positie van arbeiders wil beschermen. Maar dit gaat om een nieuwe generatie, die anders naar werk kijkt. Liever ga ik in gesprek over hoe we de arbeidsmarkt voor hen vormgeven." [...]

Bron: NRC 18 juli 2024 | Koen Marée

I Voor Iris van Oosterhout is leven als topsport door aangeboren ziekte

Voor de lezers van Tempora Nostra hoeft Iris van Oosterhout (eindexamen 2016) geen onbekende te zijn. Zij kwam namelijk eerder al in het nieuws vanwege bijzondere inspanningen en prestaties die te maken hebben met haar persoonlijke situatie. In de onderstaande bijdrage vertelt ze er uitgebreid over.

Door Iris van Oosterhout

Door mijn ziekte was mijn pad tijdens en na Beekvliet iets anders dan dat van anderen. Vandaar dat ik ben gevraagd om voor het reünistenblad te beschrijven hoe het mij is vergaan sinds Beekvliet. Voor degenen die niet op de hoogte zijn van mijn ziekte, hier kort wat context. Ik ben geboren met een progressieve energiestofwisselingsziekte, genaamd mitochondriële myopathie complex 1 deficiëntie. Kort gezegd betekent dit dat mijn lichaam onvoldoende energie uit mijn eten haalt, waardoor ik snel moe word, weinig kracht heb, en herstellen van een inspanning lang duurt. Relatief kleine inspanningen zoals boodschappen doen zijn voor mij al topsport en mijn lichaam gaat langzaam steeds verder achteruit. Je kunt mijn lichaam een beetje vergelijken met een tien jaar oude iPhone: na één blik op Facebook is ie leeg, en het duurt vervolgens drie dagen om hem weer op te laden.

Een vroege start op Beekvliet

Dan nog even een korte terugblik op de Beekvliet-tijd. Ik ben altijd een snelle leerling geweest en toen ik in groep 7 zat, was het tijd voor wat extra uitdaging. Dat jaar heb ik de CITO-toets gedaan en op basis van dat resultaat werd besloten dat ik het jaar erop mocht beginnen op

De jonge Iris (7-8 jaar) in een toga

Beekvliet. Wel bleef ik officieel ingeschreven op de basisschool, voor het geval het toch niet goed zou gaan. Dat gaf me ook het voordeel dat ik toch het schoolkamp en de musical mocht doen. Vanaf mijn zesde riep ik al dat ik later kinderrecht zou worden, dus heb ik in overleg met Beekvliet in mijn eerste jaar al de profiel-

keuze gemaakt voor Cultuur en Maatschappij. Op die manier kon ik namelijk zoveel mogelijk mijn energie sparen door alleen de essentiële vakken te doen. Op mijn negende begon ik op Beekvliet, aanvankelijk met alleen Frans en Aardrijkskunde. Toen na een halfjaar bleek dat het goed ging, kwam daar ook Nederlands bij. Het jaar erop ging ik met die vakken naar de tweede, en volgde ik de overige profielvakken in de eerste. Ik heb dus altijd in twee klassen gezeten en ook mijn eindexamen over twee jaar kunnen verdelen.

Spannende overgang

In 2016 deed ik eindexamen en was het tijd om de veilige haven van Beekvliet te verlaten. Ik begon aan mijn rechtenstudie aan Tilburg University. Voor mij een ontzettend spannende stap, aangezien ik pas 16 was en opeens met mijn rolstoel naar Tilburg moest. Het was allemaal een hoop geregeld. Aangezien ik met mijn

rolstoel niet zelf met het OV kan reizen, kreeg ik vanuit het UWV taxivervoer vergoed. In overleg met de studenten-decaan kreeg ik de mogelijkheid om zelf mijn werkgroepen te kiezen, zodat mijn rooster zo goed mogelijk aaneengesloten was, ook om energie te besparen. Het eerste semester verliep gelukkig goed: ik vond de inhoud ontzettend leuk en ik begon al contacten te maken. Tijdens dat eerste semester kreeg ik vanuit het ziekenhuis te horen dat ik een buikoperatie moest ondergaan. Ik gokte erop dat ik geen herkansingen zou hebben en plande de operatie tijdens de herkansingsperiode in januari. Dit was een goede gok: gelukkig sloot ik het eerste semester met goede cijfers af, zonder herkansingen.

Medische fout

Tijdens die operatie maakte de chirurg helaas een fout. Deze fout leidde tot een week op de IC en een hersteloperatie

Zesde klas: Iris met Tessa van Tienhoven tijdens laatste schooldag (LSD) op Beekvliet

later

in de week. Deze week, met de twee operaties, was een klap voor mijn lichaam. Ik wist wel dat het herstel even zou duren, maar na een paar maanden bleek dat er geen herstel mogelijk was. Mijn lichaam had het zo zwaar te verduren gehad dat mijn ziekte verslechterde en het nooit meer beter is geworden. Tijdens mijn periode in het ziekenhuis had ik al geregeld dat ik van medestudenten aantekeningen en opnames zou krijgen voor tijdens mijn herstel. Toen bleek dat het niet beter werd, heb ik moeten besluiten mijn hele studie op die manier te vervolgen omdat ik niet meer de energie had om naar Tilburg te gaan. Van de universiteit kreeg ik geen medewerking. Ik was volledig afhankelijk van een groep studenten die 'illegale' opnames maakten van de colleges. Ik ging alleen naar de campus om mijn tentamens te maken. Ik was echter vastbesloten om geen studievertraging op te lopen en wilde nog steeds hoge cijfers halen. Ik heb alles op alles gezet om dat voor elkaar te krijgen en haalde mijn bachelor binnen drie jaar en met genoegen.

Geen rust

In het laatste semester van mijn bachelor merkte ik echter dat ik met deze hoge lat wel heel veel van mezelf en mijn lichaam had gevraagd. Daarom besloot ik nog niet meteen te beginnen met mijn master en een tussenjaar te nemen. Ik wilde erachter komen wat mijn 'basisniveau' energie was, aangezien ik sinds de operaties onvermoeibaar door ben gegaan met mijn studie en geen moment rust had genomen. Wat kon mijn lichaam aan als ik er niet zoveel van vroeg? En viel daar misschien, met een juiste planning, toch nog wat meer te

halen? Omdat het me ook weer niet lukte om een jaar lang helemaal niets te doen, heb ik toen wel een bestuursjaar gedaan als penningmeester bij Rechtswinkel Best.

Tijdens mijn bachelor had ik daar namelijk ook (één ochtend per twee weken) vrijwilligerswerk gedaan als juridisch medewerker. Na mijn bestuursjaar bleef ik aan als lid van de raad van toezicht, hetgeen ik nu nog steeds doe.

Coronatijd als uitkomst

Dat jaar kwam ik erachter dat ik toch meer aankon dan ik dacht, als ik maar voldoende rust nam en niet te veel van mijn lichaam vroeg. Toen ik na mijn tussenjaar begon met mijn master (Rechtsgeleerheid, profiel Familie- en Jeugdrecht), heb ik dan ook besloten deze te verdelen over twee jaar (in plaats van één) om mezelf zo iets meer rust te gunnen. Mijn plan was in het begin om in het eerste jaar een deel van de vakken te doen, en in het tweede jaar de rest van de vakken en de scriptie. Ik was denk ik de enige student die heel blij was met de coronaperiode, want nu was er opeens wél online onderwijs mogelijk. Daarnaast waren het nu geen saaie audio-opnames, maar échte online colleges waarin ik ook ter plekke mee kon doen aan discussies en vragen kon stellen. Het was voor mij een uitkomst.

Zoals altijd lukte het rustig aan doen iets minder goed dan gepland, waardoor ik in het eerste jaar al mijn vakken deed en in het tweede jaar alleen mijn scriptie schreef. Een heel jaar voor alleen een scriptie vond ik daarentegen ook wel weer weinig. Dus ben ik daarnaast voor één dag in de week begonnen als juridisch medewerker bij een advocatenkantoor.

Iris in toga voor de oefenrechtbank in de bachelor (2019)

'Magna cum laude...'

Tijdens mijn bachelor merkte ik dat het onderwijs me trok en ook het schrijven van de scripties vond ik heel leuk om te doen. Toen er in de master dus kansen waren om hoogleraren te helpen bij projecten greep ik ze meteen: tips bij de uitgave van een onderwijsboek en hulp bij een onderzoeksrapport voor de EU. Toen ik bijna klaar was met het schrijven

van mijn scriptie kwam er een vacature voor een docent familie- en jeugdrecht. Mijn scriptiebegeleider was toevallig de hoogleraar familierecht. Ik gaf bij hem aan dat ik graag wilde solliciteren. Hij zei dat ik dat vooral moest doen en uiteindelijk was ik al aangenomen nog voordat ik mijn scriptie had verdedigd. Mijn master haalde ik in juni 2022 cum laude. Eigenlijk was het magna cum laude, maar daar doen ze niet aan in Tilburg (waarover ik natuurlijk nog steeds boos ben). In augustus 2022 begon ik als docent familierecht.

Genieten van het onderwijsvak, maar niet van nakijken

Het voordeel van het werk als docent is dat alleen colleges, cursussen en overleggen op locatie moeten. De rest van het werk kan ook vanuit huis en die kans gunt de universiteit me gelukkig ook. Doordat ik maar één keer per week naar Tilburg hoef, krijg ik het qua energie allemaal voor elkaar. Wat voor mij een verrassing was, is dat er geen onderwijsmateriaal op de plank ligt, waardoor je het dus zelf ook allemaal moet ontwikkelen. Dat was in het begin even schrikken, maar na een redelijke vuurdoop ben ik daar inmiddels ook aan gewend. Ik geniet ontzettend van het ontwikkelen, geven en coördineren van onderwijs en het contact met de studenten. Ik geef al mijn vakken in de master, waardoor de studentengroep ook wat actiever is en je soms best interessante discussies kunt hebben. Daarnaast begeleid ik studenten bij het schrijven van hun masterscriptie, wat ook een ontzettend leuke uitdaging is. Het went alleen nog steeds niet wanneer studenten zich introduceren met hun leeftijd en even oud, of zelfs

ouder blijken dan ik. Mijn truc is dat ik mijn eigen leeftijd verzwijg en hoop dat ze me iets ouder inschatten. Het minst leuke aan mijn werk is het nakijken: 140 keer dezelfde fout lezen wordt op een gegeven moment best saai.

Erkenning non-binaire genderidentiteit

In mijn eerste semester onderwijs heb ik op basis van mijn scriptie-onderzoek een wetenschappelijk artikel geschreven over de juridische erkenning van een non-binaire genderidentiteit, op basis van het recht op zelfbeschikking en het recht op gelijkheid. Dit is uiteindelijk geplaatst in het Nederlands Juristenblad (NJB). Het NJB is een algemeen juridisch blad dat wordt gelezen door een grote groep juristen. Dat bleek wel, toen ik een paar weken later een mail van Kamerlid Van Ginneken in mijn inbox had met de vraag of ik advies wilde geven over een wetsvoorstel dat een non-binaire geslachtsaanduiding mogelijk moet maken. Dat heb ik natuurlijk gedaan, in ruil voor een voetnoot in de memorie van toelichting (het officiële document dat uitleg geeft over het wetsvoorstel). Mijn artikel is later ook aangehaald in een belangrijke rechterlijke uitspraak op dit gebied en in oktober 2023 won ik de FJR-prijs voor de beste wetenschappelijke bijdrage van een jonge onderzoeker op het gebied van het familie- en jeugdrecht. Na wat nieuwe ontwikkelingen heb ik een tweede artikel geschreven dat later dit jaar wordt gepubliceerd in het juridisch tijdschrift *Ars Aequi*.

Promotie-onderzoek 'gewone verblijfplaats'

In het najaar van 2023 ben ik begonnen met het schrijven van een onderzoeksvoorstel om te promoveren, en in maart 2024 is dit goedgekeurd. Sindsdien ben ik dus docent-promovenda, waardoor ik promotieonderzoek kan doen en daarnaast ook gewoon onderwijs kan blijven geven. Ik ben heel blij met die combinatie omdat ik zo niet hoeft te kiezen tussen twee dingen die ik allebei heel leuk vind: onderwijs en onderzoek. Mijn promotieonderzoek heeft alleen wel een ander onderwerp dan mijn artikelen: ik ga onderzoek doen naar de gewone verblijfplaats in het internationaal privaatrecht, specifiek het familierecht. Het internationaal privaatrecht vertelt ons naar welke rechter je moet in internationale zaken, en het recht van welk land die rechter dan toepast. Daarvoor wordt, vooral in het familierecht, vaak aangesloten bij de gewone verblijfplaats van een persoon. 'Waar je woont' klinkt simpel maar dat blijkt in de praktijk vaak nog best lastig te zijn, vooral in zaken van bijvoorbeeld internationale kindervervoering. Ik hoop met mijn onderzoek, op basis van meer dan 5.000 uitspraken over dit onderwerp, een soort toetsingskader te kunnen ontwikkelen om die gewone verblijfplaats te bepalen.

Mijn agenda voor de komende jaren is dus duidelijk: doorgaan met mijn onderwijs en proberen positief te blijven, als er op een gegeven moment geen einde lijkt te komen aan al die uitspraken over de gewone verblijfplaats. Hopelijk mag ik het over een aantal jaar allemaal gaan verdedigen in de aula.

I Herinneringen Leo Mesman

Priester-leraar Frans Geboers liet generaal uit Franse verzet gastles geven op Beekvliet

In mijn boekenkast bewaar ik nu al bijna zestig jaar een robuust boekwerk over de Franse literatuur in de zeventiende eeuw: 'Trésor des Lettres'. Het is een geschenk van een Franse generaal met de welluidende naam Jacques Edouard Paul Pomès Barrère (1902-1986). Ik kreeg het van hem in de vierde klas (Syntaxis), op een dag in 1965.

Door Leo Mesman (eindexamen 1967)

Op uitnodiging van priester-leraar Frans Geboers (1907-1973), die Frans doceerde op Beekvliet, kwam deze generaal een soort gastles geven, ik meen over de klassieke oudheid. Namens de studenten mocht ik de hoge gast in mijn beste schoolfrans welkom heten, waarna ik van hem het genoemde, fraai geïllustreerde boek cadeau kreeg.

Frans Geboers en de generaal kenden elkaar uit de oorlogsjaren. Hoe dat precies zat weet ik niet. Wel herinner ik mij dat over Geboers het verhaal ging dat hij tijdens de Duitse bezetting onder zijn priesterhabijt wapens had gesmokkeld voor het verzet. Meer details zijn mij niet bekend. Op internet vond ik wel wat nadere informatie over de kennelijk nogal belangrijke rol van generaal Pomès Barrère binnen de Franse Résistance. Hij zou zelfs in Nazi-Duitsland geheime informatie hebben verzameld over de productie van de V1's en V2's en de gruwelen in de concentratiekampen, las ik. We hadden dus een echte verzetsheld op bezoek!

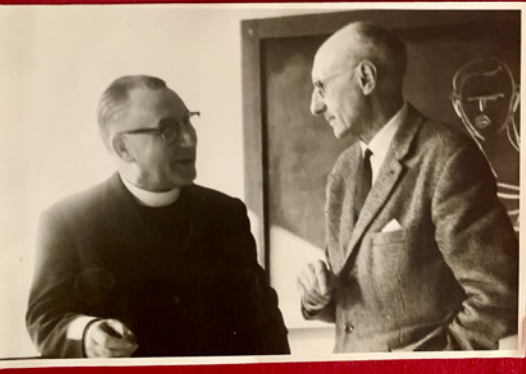
Profesoor Geboers

Frans Geboers werd in 1907 in het

Frans Geboers

Peeldorp Liessel geboren als vijfde telg in een gezin met negen kinderen. Hij startte in september 1920 met zijn priesterstudie op Beekvliet en werd in mei 1932 in de Bossche Sint-Jan tot priester gewijd. Ook in de jaren na de oorlog betoonde de priester-leraar Geboers zich een ondernemend en sociaal bewogen man. In de jaren vijftig richtte hij de

Generaal Pomès Barrère achter de lessenaar en staand naast Frans Geboers

stichting SemPa (Seminarie-Papier) op, die tot begin jaren zeventig oud papier inzamelde voor de financiële ondersteuning van minder draagkrachtige ouders van priesterstudenten bij de betaling van het kostgeld.

'Ze eten als wolven'

Met de middelen uit dit fonds financierde en organiseerde Geboers bovendien elke zomer voor leerlingen van de derde en vierde klas van Beekvliet een kampeervakantie in Frankrijk. Zelf mocht ik

er midden jaren zestig twee meemaken, en wel in de Vogezes (Lapoutroie) en aan de Noord-Franse kust (Le Portel). In de bus waarmee we vervoerd werden smokkelde Geboers in dozen en blikken een enorme hoeveelheid proviand mee. Eventuele kritische vragen van Franse douaniers hierover smoorde hij met de uitspraak dat zijn jonge kampeers het meegenomen voedsel binnen de kortst mogelijke tijd zouden verorberen (*"Ils mangent comme des loups!"*) én met het toeschuiven van een mooie doos Hollandse sigaren...

Tijdens de terugreis van de Vogezes mochten twee neven uit Lapoutroie (Gérard en Raymond*) als een soort tegenprestatie, vermoedelijk voor het verblijf op het terrein van de boer aldaar, in de bus mee terug op vakantie naar Nuenen.

Gymnastique de la bouche

De beminlijke maar ook temperamentvolle Geboers had een heel eigen stijl van lesgeven. Aan het begin van de les moesten we ons spraakvermogen losmaken met een korte oefening in 'gymnastique de la bouche'. De Fransen spreken immers hun taal veel meer dan wij Nederlanders vóór in de mond. Als leraar besteedde hij niet alleen veel aandacht aan de juiste uitspraak van de taal, hij vrolijkte zijn lessen ook regelmatig op door plaatjes te draaien met Franse chansons; wel van de bravere en religieus getinte soort, zoals de liedjes van Père (Aimé) Duval, Soeur Sourire en Marcel Amont. Hoe vroom, om niet te zeggen bigot, de leraar was, bleek toen hij eens duidelijk verstoord raakte bij het beluisteren van de toenmalige hit uit 1964 waarin Salvatore Adamo zong: *Vous permettez, monsieur / Que j'emprunte*

votre fille? / Et bien qu'il me sourie / Moi, je sens bien qu'il se méfie, enzovoorts. Ik geloof zelfs dat hij abrupt de naald van het vinyl optilde, omdat hij dergelijke vrijmoedige taal niet geschikt achtte voor de oren van priesterstudenten...

Priemende ogen

Ter illustratie nog een heftige, maar typerende herinnering van Irene Sloet, die in 1966 als een van de eerste meisjes gymnasiast op Beekvliet werd: '...en toen kwam de leraar binnen voor de eerste les Frans, een kleine man, Geboers. Hij gaat op zijn kathedraal staan, kijkt mij met vlamme ogen aan en wijst met priemende ogen en uitgestrekte hand en zegt: "Er staat onkruid in de tuin van God..." (...) Nou, ik wist niet hoe ik moest reageren. Ik had de neiging om in de lach te schieten, maar ik dacht, dit is misschien wel heel ernstig. (...) Ik vermoed dat het voor hem echt een ontboezeming was, dat hij het gewoon niet aankon.' (Citaten uit het interview met Irene Sloet in het gedenkboek Beekvliet 200 jaar buitengewoon 2015, blz. 162-165)

Tot besluit dient zeker nog vermeld te worden dat Frans Geboers ook na zijn pensionering trouw bleef aan zijn sociale inborst. In zijn woonplaats Esch, niet ver van Beekvliet, zette hij zich als een soort lokale ombudsman met raad en daad in voor zijn dorpsgenoten, door ze bijvoorbeeld te helpen bij het invullen van overheidsformulieren. Geheel terecht werd deze bijzondere man dan ook geridderd in de Orde van Oranje-Nassau.

*) Gérard logeerde bij Leo Mesman en Raymond bij Peter van Overbruggen in het gezin.

Boekwerk Trésor des lettres over de Franse literatuur in de 17de eeuw

I Eén jaar na Beekvliet: Dylan Japenga, Eline Smit en Lucas de Geus

Ook dit jaar benaderde de redactie van Tempora Nostra weer drie Beekvlieters om een jaar na hun vertrek van Beekvliet over hun eerste (studie-)ervaringen te vertellen. Dit jaar is het woord aan Dylan Japenga in Maastricht, Eline Smit in Wageningen en Lucas de Geus in Eindhoven. Hoe hebben zij het afgelopen jaar ervaren en welke tips hebben zij voor de nieuwe studenten van examenjaar 2024, die deze editie van TN allemaal ontvangen?

Door Patrick van Aarle

Een jaar geleden ben je geslaagd op Beekvliet. Wat ben je daarna gaan doen? En hoe bevalt de studie, na een jaar?

Dylan: Tijdens mijn tijd op Beekvliet ontdekte ik dat ik maatschappelijke kwesties (zoals sociale media en racisme) erg interessant vond. Ik ben daarom gaan kijken naar maatschappelijke studies in twee mooie steden, Utrecht en Maastricht. Sociologie in Utrecht was voor mij uiteindelijk niet 'het'. Dat kwam vooral doordat ik de stad Maastricht hemels leuk vond – en nog steeds vind. Ik heb eigenlijk eerst voor de stad Maastricht gekozen en daarna pas voor de opleiding European Studies. De naam van de studie zegt het eigenlijk al: je bestudeert verschillende maatschappelijke zaken vanuit Europees perspectief. In het eerste jaar heb ik vooral gefocust op de geschiedenis van Europa, de Europese Unie en het 'professioneel' leren debatteren over verschillende Europese kwesties. Het volgende jaar zal ik meer leren over de economie en rechten van Europa. Ik vind het zeker interessant, maar naar

mijn mening zit er te weinig diepgang in de studie: de geschiedenis wordt beknopt gehouden en de lessen zijn

Dylan Japenga tijdens diploma-uitreiking op Beekvliet

vaak oppervlakkig. Voor mensen die interesse in Europa hebben, is dit echter de perfecte studie. Ik heb dit jaar alles gehaald en beschouw de studie dus als niet al te ingewikkeld – al is de EU zelf zeer ingewikkeld.

Eline: Na mijn slagen op Beekvliet ben ik Moleculaire Levenswetenschappen in Wageningen gaan studeren. De naam is een hele mond vol, maar de studie is dan ook heel breed. Ik zou de studie zelf simpel omschrijven als een combinatie van scheikunde, biologie en natuurkunde op moleculair niveau. Vakken die ik heb gaan bijvoorbeeld over fysische, organische en biochemie, microbiologie, celbiologie, genetica en quantummechanica. Verder sta je heel veel op de labzaal, waar je erg veel praktische skills leert. Ik heb dit jaar al mijn vakken gehaald, dus BSA (bindend studieadvies, red.) en propedeuse zijn binnen! Er zijn zeker grote verschillen met Beekvliet, maar door het relatief kleine aantal studenten zijn veel vakken nog redelijk schools. Ook is de sfeer erg vertrouwd: docenten worden gewoon met de voornaam aangesproken en je krijgt op het lab heel persoonlijke begeleiding in kleine groepjes. Bovendien is het in Wageningen heel overzichtelijk georganiseerd met in elke periode een ochtenden en een middagvak, waardoor je in flink tempo door de stof heen gaat, maar toch genoeg afwisseling hebt.

Lucas: Ik ben na Beekvliet Biomedische Technologie, kortweg BMT, gaan studeren aan de TU/e in Eindhoven. BMT leg ik aan vreemden altijd uit als 'werktuigbouwkunde, maar dan met scheikunde erbij'. Je kunt onder andere denken aan momentberekeningen aan

een bepaald bot met een bepaalde stijfheid en viscositeit, dat wordt belast onder een bepaalde hoek. Maar we hebben ook diverse enzymatische reacties helemaal uit ons hoofd moeten leren! Na een jaar bevalt de studie me uiteindelijk erg goed! Ik zeg expres 'uiteindelijk', want rond Kerst stond ik er heel anders in: toen twijfelde ik erg of ik dit nu écht wilde of dat ik toch misschien conservatorium wilde gaan doen. Achteraf gezien was het vooral wennen en je eigen weg vinden! Ik heb mijn propedeuse binnen, dus dat is erg fijn. In vergelijking met Beekvliet vind ik het eigenlijk wel relaxed: lekker maar drie vakken per kwartiel en geen vervelende talen meer...

Gaan studeren betekent vaak ook: weg van huis, op kamers. En daarbij meestal ook het oppakken van nieuwe activiteiten, hobby's of sporten. Hoe zit dat voor jullie en hoe bevalt het?

Dylan: Maastricht is een eindje weg van Brabant en dus ben ik op kamers gegaan. Bij het zoeken ernaar gebruikte ik vooral Facebook – nog steeds echt de manier om een kamer te zoeken! Mijn tweede hospiteeravond was succesvol, bij een erg leuk huis van Saurus, de roeivereniging van Maastricht. Ik woon er met twee huisgenoten, onder wie ook een oud-Beekvlieter, namelijk Tobias Jacobs! (examen 2021, red.) Het zelfstandige van op kamers wonen bevalt me erg goed: je ontmoet veel nieuwe mensen en leert daarbij steeds meer van jezelf kennen. Ik ga in het weekend vaak nog terug naar Den Bosch om mijn ouders en vrienden te zien en om een wasje te draaien...

Ik ben naast mijn studie lid geworden van een studentenvereniging, namelijk MSV Tragos, een van de grootste verenigingen van Maastricht. Voordat ik ging studeren had ik geen idee wat studentenverenigingen precies inhielden en was ik ook niet van plan om me hierbij aan te sluiten. Door de introweek en de hospiteeravond kwam ik er echter al snel mee in aanraking en besloot ik me erbij aan te sluiten. Een heel goede beslissing: bij een studentenvereniging maak je in korte tijd veel nieuwe vrienden en breid je je sociale leven uitzonderlijk uit. Er staan altijd wel activiteiten op de planning die het studerende leven superleuk maken. Daarnaast is het als 'arme student' belangrijk om op je financiën te letten door te werken wanneer het kan, dus ik heb een prima betalend baantje bij Van der Valk Maastricht in de keuken gevonden. Qua sporten ben ik gestopt met voetballen en ga ik nu vaak hardlopen, omdat dit veel flexibeler is.

Eline: Wageningen is zeker niet ideaal wat reizen met het ov betreft, en met de vele contacturen van mijn studie is het praktisch onmogelijk om niet op kamers te gaan. Ik heb afgelopen jaar twee keer een halfjaar onderhuur gehad, en vanaf komend jaar heb ik een vaste kamer in mijn laatste huis, een heel fijn appartement dat ik deel met twee andere meiden. Een kamer vinden ging relatief eenvoudig – via via bleek echt de makkelijkste manier. Het op kamers wonen bevalt heel erg goed! Ik vind het over het algemeen heerlijk om mijn eigen ding te doen, en in Wageningen is alles superdichtbij en voelt het inmiddels echt als een thuis. De meeste weekenden ga ik nog wel langs huis,

maar ik begin te merken dat er steeds meer dingen zijn om voor in Wageningen te blijven.

Ik heb altijd al fanatiek aan atletiek gedaan en was ook zeker van plan hiermee door te gaan. Ondanks wat blessureleed aan het begin van het jaar ben ik wel al meteen erg actief geweest bij de studentenatletiekvereniging hier, Tartlétos. Hier train ik regelmatig, er zijn etentjes na trainingen, trainingsweekenden en andere leuke activiteiten. Het is eigenlijk gewoon een grote vrienden-groep. Ook zat ik afgelopen jaar in de batavierencommissie, waarbij we alles voor het Wageningse universiteitsteam en voor ons verenigingsteam hebben geregeld bij de Batavierenrace.

Lucas: Ik reis iedere dag naar Eindhoven op en neer. Dat bevalt nog erg goed, aangezien het maar 16 minuten is met de trein. Als ik dan een keer de laatste trein niet haal, kan ik altijd neerstrijken bij vrienden die wel in Eindhoven wonen. Ik ervaar het daardoor nu niet als een probleem dat ik nog thuis woon, maar tegelijkertijd sta ik er open in als er een keer iets op mijn pad komt qua kamer.

Ik ben geen lid van een studentenvereniging geworden. Wel van Protagoras, de studievereniging van BMT. Inmiddels ben ik als gitarist toegetreden tot de Protagoras-band, waarmee we veel leuke optredens hebben gehad op allerlei borrels, feesten en gala's. Verder ben ik ook gewoon doorgegaan met de optredens die ik op de middelbare school al had, zoals met het 'begaamde' duo Lucas & Eva.

*Eline Smit:
fanatiek in
atletiek*

Een nieuwe omgeving met nieuwe mensen dus. Hoe ging dat? En je hebt ook je oude vriendenkring van Beekvluit nog; hoe zijn die twee met elkaar in balans, na een jaar studeren?

Dylan: Ik zei het al: door Tragos heb ik veel nieuwe vrienden gemaakt. Bij een studentenvereniging gaat dat erg makkelijk aangezien je een jaargroep vormt met de anderen die zich hebben ingeschreven en je wekelijks samen gaat borrelen. Ook ben ik natuurlijk hecht geraakt met mijn huisgenoten. Sowieso is nieuwe vrienden maken voor veel mensen een belangrijk doel in een nieuwe stad met nieuwe mensen, dat vereenvoudigt het aanzienlijk. Ondertussen houd ik zo veel mogelijk contact met mijn vrienden van Beekvluit

en ga ik vaak in het weekend iets met ze doen. Dat is voor mij ook heel belangrijk omdat je ze natuurlijk toch wel mist.

Eline: Aan het begin van het jaar vond ik het best even zwaar om niemand om je heen te hebben die je écht goed kent. Ik ontmoette wel snel veel leuke mensen bij zowel studie als sport, maar het duurt toch even voor het allemaal vertrouwd voelt. Inmiddels voel ik me helemaal thuis in Wageningen, heb ik heel goede vrienden bij Tartlétos en bij de studie en kan ik het heel goed vinden met mijn huisgenootje! Een aantal van mijn vrienden hier zijn best wat jaartjes ouder dan ik, maar voor mijn gevoel is dat leeftijdsverschil niet meer zo aanwezig. Iedereen is gewoon student en hoelang je daar verder al rondloopt is niet echt belangrijk. En ja, ik heb zeker

nog contact met vrienden van Beekvliet, maar ik zie ze helaas niet zo vaak als ik zou willen. Wel een leuk detail: ik ben ook goede vrienden geworden met de huidige voorzitter van Tartlétos, Iris van de Ven, die een paar jaar voor mij ook van Beekvliet is gekomen! (examen 2019, red.)

Lucas: De mensen van BMT zijn echt aardig! En, anders dan bij alle andere (Engelstalige) studies op de TU/e, zijn ze zijn allemaal Nederlands, wat misschien ook wel helpt met het leggen van de contacten.

Misschien raar om te zeggen, maar ik merk dat je nu op de universiteit veel sneller vrienden maakt. Wellicht komt dat omdat op deze leeftijd mensen meer zijn uitgegroeid qua persoonlijkheid, waardoor je veel sneller doorhebt of je iemand echt mag. Verder heb ik ook nog veel contact met vrienden van Beekvliet; we gaan ook nog samen op vakantie deze zomer!

En jijzelf? Heeft een jaar studeren je veranderd? En wat staat er voor de komende tijd nog voor je op het programma?

Dylan: Een jaar studeren heeft mij zeker veranderd, denk ik. Voordat ik ging studeren kon ik bijvoorbeeld bijna niet koken, omdat ik hier nooit zin in had. Maar nu kan ik dat, al zeg ik het zelf, best goed. En ook op andere vlakken ben ik zelfstandiger geworden. Als student moet je zo goed als alles zelf doen: schoonmaken, koken, boodschappen. Ik heb laatst bijvoorbeeld zelf moeten regelen dat de ruit in onze deur vervangen werd door een glasbedrijf, wat thuis in Den Bosch mijn vader altijd

Lucas de Geus: nog veel contact met vrienden van Beekvliet

zou hebben gedaan. Voor volgend jaar is de grootste verandering dat ik naast mijn studie ook nog lid van het bestuur van mijn studentenvereniging zal worden. Dat wordt druk, maar ook erg leuk en vooral leerzaam. Daarnaast ga ik gewoon door met mijn studie en zal ik bijvoorbeeld twee blokken Spaans gaan leren, wat me erg aanspreekt.

Eline: Dit vind ik een lastige vraag... Ik ben zeker veranderd, maar natuurlijk niet een heel ander persoon geworden. Ik ben vooral gewoon een jaartje ouder en wijzer, zelfstandiger, en mijn wereld

is een stukje groter. Door het ontmoeten van zoveel nieuwe mensen leer je ook weer van alles over jezelf. In Wageningen kun je verder hartstikke jezelf zijn, dus dat is niet echt anders dan op Beekvliet. Volgend jaar ga ik gewoon door met mijn bachelor, want dat bevalt erg goed! En daarnaast ga ik komend jaar (parttime) in het bestuur van Tartlétos, wat stiekem best uit m'n comfortzone is, maar waar ik wel heel veel zin in heb! En verder hoop ik blessurevrij te kunnen rennen en heel veel gezellige dingen te gaan doen.

Lucas: Ik denk zelf dat een jaar studeren mij niet per se heeft veranderd, alleen qua leerstrategieën zijn er wat dingen veranderd. Verder is er niet zoveel anders geworden aan mij! Wat betreft volgend jaar staat er nog niet echt iets heel speciaals op het programma. Wel heb ik al keuzes moeten maken qua specialisatierichtingen: ik ga de richting van biomechanica en tissue-engineering op!

Tot slot: hoe kijk je een jaar later terug op je tijd op Beekvliet? Heb je tips voor de onlangs geslaagden die nu gaan studeren? Wat raad je ze zeker aan?

Dylan: Ik zou in ieder geval adviseren niet te treuzelen. Als je nadenkt over op kamers gaan, begin dan gewoon met zoeken. Ik had in het verre Maastricht bijvoorbeeld pas in oktober een kamer, wat erg irritant was. En verder zou ik alles lekker op je af laten komen, dat is het mooie van het studentenleven. Kijk maar of je lid wordt van een studentenvereniging en kijk maar of je je studie echt leuk vindt, uiteindelijk komt het toch allemaal goed.

Eline: Ik kijk heel positief terug op mijn tijd op Beekvliet: ik heb het er heel leuk gehad, veel geleerd en er goede vrienden aan overgehouden. Wel was mijn leven toen wat eentoniger en ik merkte in de zesde dat ik wel toe was aan iets nieuws. En als tip, voor de pas geslaagden, maar misschien nog meer voor de jaarlaggen daarna: schrijf je al zo vroeg mogelijk in – het liefst al in de vierde of vijfde klas – op de kamersites (zoals room.nl) voor de steden waar je mogelijk wil studeren, om je kansen op een kamer via deze weg te verhogen! En kijk voor je studiekeuze ook zeker naar de sfeer en de mensen op de universiteit en in de stad.

Lucas: Ik denk dat de tijd op Beekvliet heel erg 'knus' was. Dat is echt ontzettend leuk, maar er is zoveel meer te zien en te ontdekken! Als tip wil ik meegeven dat het niet erg is als je twijfelt of je de juiste keuze hebt gemaakt, want dat doe je hoe dan ook met elke keuze die je maakt!

Hartelijk dank dat we mochten meekijken in jullie huidige levens! Veel succes met alles wat je doet en wie weet tot ziens op Beekvliet!

I Norbert Smulders (1927-2024)

**Een levensgenieter,
een man aan God gewijd,
een mensenmens met een groot hart,
heeft ons verlaten.**

Door Peter van Overbruggen

Deze typerende woorden lasen we in het bericht van overlijden van Norbert Smulders, oud-leerling en oud-docent van Beekvliet. Geboren in Tilburg op 16 juli 1927 overleed hij in zijn appartement in Villa le Monde te Vught op 5 augustus 2024.

De familie beschrijft kernachtig het curriculum vitae van de 'zeereerwaarde heer N.A.J. (Norbert) Smulders', met de functies en kwaliteiten in zijn lange priesterleven. Kapelaan te Oirschot 1952-1954, docent Nederlands op het kleinseminarie 1954-1970, docent en pastor op het Doveninstituut Sint-Michielsgestel 1970-1987, pastoor in Esch en Lennisheuvel 1987-1998, lid van de Orde van Oranje-Nassau, ere-Grootaalmoezenier der Tempeliers OSMTH, 37 jaar Gildeheer van het St. Willibrordusgilde Esch, meer dan 25 jaar wonend en actief in Vught.

Kleurrijk leven

Achter deze opsomming gaat een bijzonder en kleurrijk mensenleven met vele verdiensten schuil. En dat is bepaald niet verborgen gebleven. Norbert zocht de mensen op, hij kon zichtbaar genieten van het sociale contact. Wij hebben het op Beekvliet ervaren en ook nog

lange tijd daarna. Want bij reünies van Beekvlietgangers in groter of kleiner verband gaf hij vaak acte de présence. De examengroep van jaargang 1967 ontving Norbert nog in oktober 2023 in hun midden en hij nam daar op actieve manier deel aan de conversatie. Meermalen blikte Norbert Smulders in zijn bekende stijl en anekdotische verteltrant terug op zijn leraarschap op Beekvliet en debiteerde saillante momenten uit zijn leven. Het verschil van de meer dan 20 leeftijdsjaren tussen ons -als zijn oud-leerlingen- werd naar mijn gevoel steeds kleiner naarmate de tijd vorderde. Dat zegt veel over de toegankelijke persoon die hij voor velen was. We hebben immers veel verleden gedeeld én dat ook gewaardeerd.

Roerige jaren

In dit reünistenblad van Beekvliet is de periode Beekvliet van Norbert de afgelopen decennia op diverse manieren

belicht geweest, ook bij monde van hemzelf. Ook in het jubileumboek 'Beekvliet 200 jaar buitengewoon' vertelt hij zijn levensverhaal. Hij ging in 1940 naar seminarie Beekvliet met volle overtuiging om priester te worden. Het werd een roerige tijd: vanaf Pasen 1942 bracht hij de oorlogsjaren in de diaspora van Eersel en Udenhout door. Beekvliet was immers door de Duitsers gevorderd om er een gijzelaarskamp van te maken. Pas in september 1945 konden de inter-naatsleerlingen weer terugkeren op het oude nest van Beekvliet. Norbert sloot zijn gymnasiumstudie in 1946 af met een staatsexamen. Na zes jaar grootseminarie Haaren volgde, met 18 studiegenoten, zijn priesterwijding in 1952.

Liever pastoor dan leraar

Na een korte kapelaansperiode van twee jaar in Oirschot werd hij onverwachts en ongewild benoemd tot leraar Nederlands op Beekvliet. Hij begon volkomen on-

voorbereid aan deze lestaak én tegelijk aan een studie Nederlands in Tilburg. Zijn kwaliteiten als docent heeft hij zelf altijd openlijk gerelativeerd. En toch wist een collega later op te merken dat hij bij Norbert nooit iets van tegenzin had bespeurd.

Waar hij op Beekvliet wel steeds meer plezier in kreeg was het regisseren van toneelstukken en het schrijven van teksten voor speciale uitvoeringen, bijvoorbeeld bij jubilea van docenten.

Maar het pastorale werk voor de leerlingen van het Instituut voor Doven, die hij ook taallessen gaf, beviel hem vele malen beter. Norbert doceerde in die periode ook algemene taalkunde aan de opleiding van onderwijzers. Maar pas op zijn 60e werd zijn gedroomde levenswens vervuld: pastoor worden. Die taak, midden in de Essche gemeenschap is de fijnste periode uit zijn leven geweest.

Norbert (3e van links) aan de wijn met (vlnr) collega's Verra, Smits en Van Miert

Toneel op Beekvliet, 1964

Op 5 juni 2022 werd in H. Hartkerk te Vught zijn 70-jarig priesterfeest gevierd. Daar sprak de met Norbert bevriende pastoor Martien Mesch over 'diens respect voor het eigen geweten en de keuzes die mensen maken'.

Beminnelijk

Ik ben dankbaar en voel me bevoorrecht Norbert gekend te hebben. Als trouwe lezer van Tempora Nostra was hij voor mij als redacteur vaak een nuttige en betrouwbare vraagbaak. Als ik details of namen bij foto's zocht kon ik altijd een beroep op hem doen en kreeg ik per e-mail vrijwel per ommekeer een gedetailleerd antwoord. Meer dan 65 jaar heb ik met hem op verschillende manieren, ook als collega-neerlandicus, contact gehad en hem bewonderd om zijn scherpzinnigheid, zijn bijna fotografische geheugen en vooral zijn souplesse om met de tijd mee te groeien. We zullen een

Seminarie Beekvliet, toneelspelers schooljaar 1967-68

Regie: N. Smulders

beminnelijk en bijzonder mens missen.

Norberts wens was dat zijn lichaam ter beschikking zou worden gesteld aan de wetenschap.

Op 7 september 2024 vond in de H. Hartkerk in Vught een herdenkingsdienst plaats.

Een postuum verschenen boekje over zijn leven en werk is te vinden op: www.norbertsmulders.nl

Docente triggerde Roy Heesakkers: Van gelukzalige onwetendheid naar sociale betrokkenheid

Afgelopen maart promoveerde Roy Heesakkers (examen 2010) aan de Erasmus Universiteit Rotterdam op een onderwerp op het grensvlak van recht, filosofie, economie en klimaatproblematiek. Dat was een dermate bijzondere en interessante combinatie dat het de redactie van Tempora Nostra een goed idee leek om hem hierover aan het woord te laten.

Door Roy Heesakkers (2010)

Het begon ooit tijdens een les algemene natuurwetenschappen in klas 4, 2007. Docent Rianne van der Heijden liet ons een stuk zien uit An Inconvenient Truth van Al Gore. Ik herinner me nog helder hoe aangeslagen ze was. Ik had niet eerder een volwassene zo zichtbaar aangeslagen gezien om zo iets vaags als een klimaatprobleem. Helaas had haar moedige blik van emotie op ons als jonge pubers het averechtse effect. Wij zagen in haar aangeslagenheid vooral een uitnodiging tot spot. Wat haar aangeslagenheid verergerde. En onze spot verder vergrootte. Een vicieuze cirkel die ik pas veel later zou begrijpen. "Zien jullie het dan niet?" Hoe harder die vraag klinkt, hoe groter de afstand tussen vraagsteller en toehoorder wordt. Het zou helaas nog vele jaren duren voor ik die vraag bevestigend zou beantwoorden. Ik zie nu dat zij toen het zaadje geplant heeft - ook al was het in zeer droge, puberale grond. En voor die moed - om te durven zaaien voor een oogst die ze zelf nooit zou zien - wil ik haar hier bedanken, en vooral de erkenning geven die ze toen zo schrijnend heeft moeten ontberen.

Roy Heesakkers anno 2024

Ongemakkelijke feiten

Want zeventien jaar later is de waarheid niet minder aanleiding voor aangeslagenheid. En helaas ook niet minder 'inconvenient'. De biosfeer bevat momenteel meer door mensen geproduceerde massa dan levende biomassa. Dertig procent van de diersoorten die miljoenen jaren evolutie heeft voort-

Werken aan betaalbare gezondheidszorg in Kenia

gebracht zijn in de afgelopen eeuwen uitgestorven – en komen dus niet meer terug. Wereldwijd werken momenteel veertig miljoen mensen in moderne vormen van slavernij, onder andere voor het delven van grondstoffen voor onze smartphones. Daaronder zijn vijf miljoen kinderen. Dat zijn de sobere feiten van onze tijd. Tegelijkertijd is er ook veel veranderd sinds die les in 2007. Inmiddels hebben we het Parijse Klimaatakkoord, de VN-Duurzaamheidsdoelstellingen en de Europese Green Deal. Het zijn hoopvolle signalen dat een nieuwe toekomst mogelijk is en zelfs haalbaar lijkt. Aangeslagenheid kan het startpunt worden voor hoopvolle beweging.

Een idealist in Kenia

Tegen deze achtergrond verdedigde ik in maart jl. mijn proefschrift over manieren om sociale en ecologische belangen een plek te geven in het bestuur van grote ondernemingen. Patrick van Aarle vroeg me naar aanleiding daarvan hier iets te delen over mijn weg sinds Beekvliet. Dat doe ik natuurlijk graag. Na mijn eindexamen in 2010 ben ik rechten gaan studeren in Utrecht. Hoewel ik aanvankelijk hoopte op een glanzende carrière als advocaat aan de Zuidas, werd me snel duidelijk dat me dat talent niet gegeven was. Ik bleek te veel een dromer en ook een idealist. Ik verlangde ernaar iets te bouwen dat aansloot bij de grote ontwikkelingen van onze tijd.

Via een omweg eindigde ik bij een fintech-start-up in Kenia. Deze start-up bouwde in samenwerking met Vodafone een digitaal betaalplatform om gezondheidszorg voor lage-inkomensgroepen te financieren. Het uitgangspunt van het innovatieteam waarbinnen ik werkte was om groot te denken en klein te beginnen. We ontwikkelden spaarproducten voor zwangere vrouwen en probeerden dagverzekeringen te verkopen aan werkgevers die met kwetsbare dagloners werkten. We testten een soort privaat verzekeringsfonds voor Keniaanse powervrouwen die cultureel verwacht werden zorg te dragen voor een zeer grote groep familieleden. In het noorden van Kenia deden we onderzoek naar de impact van mobiele telefonie op het leven van een lokale inheemse gemeenschap. Het was een droombaan. Tegelijkertijd werd me ook duidelijk hoeveel van de armoede daar verweven was met onze rijkdom hier. Ik sprak met boeren die hun vruchtbare geboortegrond hadden moeten verlaten zodat daar thee en koffie voor de wereldmarkt kon worden verbouwd. Ook leerde ik hoe de wereldbegaande Nederlandse bloemenmarkt dagelijks – per vliegtuig – bevoorrad wordt met bloemen uit Nairobi. Dat onze economie geglobaliseerd was, wist ik al door een schoolproject van Beekvliet onder leiding van Peter Burgers. Maar de structurele ongelijkheid die daarmee gepaard gaat, had ik niet eerder zo scherp voor ogen. Verder kon ik als jurist niet anders dan erkennen dat in veel gevallen het recht verantwoordelijk was voor deze structurele ongelijkheid.

De cirkel rond

Na twee jaar in Kenia keerde ik terug

met een verlangen naar antwoorden op vragen die geen snel antwoord vonden. Dat werd het begin van mijn promotie-onderzoek. Bij toeval kwam ik terecht bij een promotieplek in Rotterdam, op het snijvlak van ondernemingsrecht en filosofie. Dat bleek de perfecte omgeving om meer te lezen en na te denken over deze vragen. Ik schreef een boek over manieren om sociale en ecologische belangen te integreren in het bestuur van grote ondernemingen. Daarvoor putte ik uit een veelvoud van bronnen, waaronder de complexe systeemtheorie zoals die tot stand gekomen is in de klimaatwetenschappen en ook door Al Gore gebruikt wordt in *An Inconvenient Truth*.

Een mooie cirkel rond. In maart verdedigde ik mijn proefschrift. Ik ben heel dankbaar voor de ruimte om dat onderzoek te hebben mogen doen. Het heeft me hoopvol gestemd dat een andere manier van ondernemingsbestuur inderdaad mogelijk is – en dat er al veel signalen zijn van verandering in die richting. Momenteel werk ik als postdoctoraal onderzoeker, ook in Rotterdam, verder aan dezelfde thematiek.

Gelukzaligheid of dwaasheid?

Tijdens het schrijven van dit stuk moest ik meermaals denken aan de woorden van Thomas Gray, die ooit een gedicht schreef als ode aan zijn eigen middelbare school. Aan het slot van zijn gedicht staan de bekend geworden woorden: “Where ignorance is bliss, ’tis folly to be wise.” (waar onwetendheid gelukzaligheid is, is het dwaasheid om wijs te zijn) Dat is ook het gevoel dat me kan bekruipt als ik terugdenk aan mijn eigen tijd aan Beekvliet. Soms verlang

ik terug naar de tijd waarin voor mij deze wereldproblematiek nog zo weinig bekend was, waarin ik met onschuldige achteloosheid kon kijken naar een docent die aangeslagen over klimaatverandering vertelde. Inderdaad de 'bliss' van jeugdige onwetendheid. Toch durf ik te zeggen dat ik het niet als een 'folly' beschouw om het nu wel te weten. Onze tijd is moeilijk, zeker, maar ook ontzettend kansrijk en hoopvol. We hebben veel kansen om het anders te doen, om onze geschiedenis te ontstijgen en iets te bouwen dat echt duurzaam en betekenisvol is. In die zin blijft iets

anders van wat ik aan Beekvliet leerde ook nog steeds bij me: de mogelijkheid van een humane en eerlijke wereld op basis van klassieke en humanistische idealen. En dat blijft iets om niet alleen met smart op terug te kijken, maar ook om met groot verlangen naar uit te zien.

Voor meer informatie over mijn proefschrift, zie: 'Zonder hervorming van het ondernemingsrecht, geen duurzaamheids-transitie' op eur.nl. Verder sta ik altijd open voor suggesties of ideeën over deze thematiek, dus schrijf vooral: heesakkers@law.eur.nl.

Roy bij de verdediging van zijn proefschrift in maart 2024

Verslag van de jaarvergadering over 2023 van Nunc Meminisse Iuvat, 17 juni 2024

Door Patrick van Aarle en Ellen van Kempen

Allereerst wordt het verslag van de jaarvergadering van 13 juni 2023 vastgesteld en het financieel verslag over 2023 besproken. Het financiële jaar 2023 wordt afgesloten met een positief saldo van ruim € 1650, in lijn met de afgelopen jaren. Het eigen vermogen van NMI bedroeg daardoor eind 2023 bijna 32.000 euro, een zeer ruime buffer voor de komende jaren en de volgende reünie. Het ledenaantal is in 2023 wederom licht gestegen: NMI had eind 2023 832 leden. De grootste (reguliere) uitgavenpost blijft Tempora Nostra, met bijna 9000 euro. Vanwege de grotere oplage – dankzij het groeiend aantal leden – zijn deze kosten gestegen ten opzichte van eerdere jaren. Op advies van de (nieuwe) kascontrolecommissie, bestaande uit Jan Luijks, Sjef Smolders en Han van der Zijden, wordt aan penningmeester Patrick van Aarle decharge verleend, onder dankzegging voor de verrichte werkzaamheden. De kascontrolecommissie gaat komend jaar in ongewijzigde samenstelling verder.

Bij de diploma-uitreiking in juli 2023 werd de NMI-prijs – welke leerling zul je van dit examenjaar na jaren zeker nog herinneren – uitgereikt aan Lina Mol, in de nominatie geroemd om haar betrokkenheid, zowel bij de school als bij maatschappelijke ontwikkelingen, goede doelen en sociale activiteiten.

Het jaar 2023 was voor NMI een post-reüniejaar en daarmee een jaar met weinig bijzondere activiteiten. De datum voor de volgende reünie is inmiddels vastgesteld op najaar 2026 en daarom zullen in 2024

(29 september, fietstocht) en 2025 (golf-toernooi en mogelijk nog een activiteit) kleinschaligere activiteiten worden georganiseerd. Ideeën voor activiteiten zijn altijd welkom bij het bestuur, dat waar mogelijk activiteiten voor en door oud-Beekvlieters graag faciliteert.

Na maar liefst 26 jaar neemt Kees Quinten afscheid van het bestuur van NMI. In de 10 jaar daarvoor was hij bovendien in 1988 al bij de oprichting van NMI betrokken en vanaf het begin (als docent op Beekvliet) de verbindingspersoon tussen Beekvliet en (het bestuur van) NMI. Daarnaast is hij sinds de allereerste editie in 1989 betrokken bij Tempora Nostra. Dat redactiewerk blijft hij nog doen, net als zijn werk voor NMI's archiefgroep. Martijn van Hulten bedankt Kees uitgebreid voor al zijn inzet en betrokkenheid voor het bestuur van NMI.

Joris van der Cammen (docent LO op Beekvliet van 2002 tot 2018) wordt door de ledenvergadering tot bestuurslid benoemd. Joris heeft afgelopen jaar al (informeel) deel uitgemaakt van het bestuur en is onder andere bezig met de organisatie van de Tour de Beekvliet op 29 september en het golftoernooi in 2025. Martijn heet hem nu ook officieel van harte welkom als bestuurslid.

Binnen NMI is nog altijd ruimte voor nieuwe bestuurs-, redactie- en archiefgroepleden. Heb je tijd en belangstelling of ken je mensen die interesse hebben om het bestuur, de redactie of de archiefgroep te versterken, neem dan contact op via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

I Ben Janssens (1976): Mijn Beekvlietjaren en daarna

Zoals vaker gebeurt werd de redactie door een reünist van Beekvliet op het spoor gezet van een andere oud-leerling. De attente tip betrof Ben Janssens (eindexamenjaar 1976) die vanuit zijn woonplaats Londen reageerde op de vraag om een bijdrage voor Tempora Nostra te schrijven. In zijn enthousiaste e-mail doken al enkele anekdotes op over zijn schooltijd. Na een uitgebreid, prettig telefoongesprek met Ben, waarin veel herinneringen passeerden, volgde zijn interessante terugblik op Beekvliet en de tijd daarna.

Door Ben Janssens

In 1973 kwam ik op Beekvliet vanuit het Maurickcollege in Vught. Omdat ik daar in de derde klas was blijven zitten, stuurde mijn vader mij naar Beekvliet. Dat was een kleinere school en -zeer belangrijk!- daar bestond buiten de reguliere lessen ook nog een speciale, verplichte klas waar je je huiswerk e.d. kon maken.

Liefde voor talen

In het begin vond ik de afstand Vught – Sint-Michielsgestel nogal groot en bovendien werd ik op Beekvliet beschouwd als 'kakbal' uit Vught... Twee problemen dus. Maar naarmate de tijd vorderde werd ik steeds meer geaccepteerd en langzamerhand begon ik te genieten van mijn tijd op Beekvliet. In 1976 deed ik eindexamen. Mijn eindexamenpakket bestond uit zes talen: Grieks, Latijn, Nederlands, Engels, Frans, Duits én economie; dat kon toen nog. Economie was het enige vak waar ik een onvoldoende voor had, een 5.... Ik haalde een 6 voor Grieks, een 7 voor Latijn en een 8 voor de vier moderne talen. In mijn latere professionele leven

is het enthousiasme en de liefde die ik op Beekvliet heb opgedaan voor moderne talen zeker van pas gekomen. Ik heb behalve in het Nederlands, regelmatig in het Engels, Frans en Duits gesproken, gecorrespondeerd en gespecht, en dat doe ik nu nog steeds!

Bijnamen van leraren en leerlingen

Bijnamen waren zeer in trek in die tijd, vooral voor leraren. De leraar Frans werd algemeen 'de Muis' genoemd, de rector en leraar Latijn, Arnold Wintjes, werd door iedereen als 'de Scheet' betiteld en de leraar gymnastiek heette 'Blootje'. Maar ook leerlingen hadden soms een bijnaam. Ik heb sinds een jaar of tien een huis in Domburg en ene Frits Thörig heeft voor mij daar veel timmerwerk gedaan. Hij vroeg mij of ik als oud-Beekvlietleerling zijn broer toevallig kende, Albert Thörig. Dat zei mij niets, maar ik vroeg Frits of zijn broer misschien een bijnaam had. Frits zei: "Jazeker, Tukkie". Toen ging er bij mij een licht op!

In de kunst

In 1980 ben ik, na drie vrij frustrerende jaren rechtenstudie in Utrecht, naar Londen vertrokken om daar een cursus

Kunstgeschiedenis aan het Victoria & Albert Museum te volgen. Ik heb daarvan genoten. Inmiddels woon ik nog steeds in Londen en ben in het vak van kunsthandel doorgegaan, met een specialisatie op gebied van Chinese en Japanse kunst. In 1988 heb ik met mijn toenmalige Londense werkgever, Spink & Son, voor het eerst aan TEFAF (The European Fine Art Fair in Maastricht) meegedaan. Van 2007 tot 2014 was ik voorzitter van TEFAF; een buitengewoon interessante en leerzame tijd. Eén van mijn initiatieven was het in het leven roepen van de 'Showcase', een afdeling voor jonge handelaren en galeristen, die nog steeds zeer populair is en waar inmiddels ongeveer 20 huidige deelnemers aan TEFAF hun beurs-carrière zijn begonnen.

"Wie was die dame?"

In 2012 was het mijn privilege om de

toenmalige koningin Beatrix rond te leiden over TEFAF. Zij was daar voor het 25-jarig jubileum van TEFAF en bleek zeer geïnteresseerd in kunst. Ik herinner mij nog goed twee anekdotes. De koningin wilde graag Japanse kunst zien en ik begeleidde haar met dit doel voor ogen naar de stand van een collega uit Londen, Gregg Baker. Hier keek ze

"Who was that lady you brought to my stand?"

naar Japanse schermen, en Gregg was – zoals gewoonlijk – zeer charmant en gaf uitgebreid uitleg over deze schermen. Helaas was het snel tijd om door te gaan en koningin Beatrix zei tegen Gregg: "Thank you Mr Baker for the explanation and I wish you every success with the fair". Later kwam Gregg Baker naar mij toe en vroeg: "Who was that lady you brought to my stand?" De tweede anekdote betreft een atlas van Blau die de koningin wilde zien. Toen wij op de stand van de desbetref-

fende handelaar kwamen in de 'Works on Paper'-afdeling van de beurs, was de atlas niet voorhanden; duidelijk al vóór de beurs verkocht. De assistent van de handelaar probeerde enigszins haperend aan hare majesteit uit te leggen dat de atlas helaas niet beschikbaar was, waarop Beatrix zei: "Jammer. Een keuringsprobleem...?" Het gezicht van de assistent sprak boekdelen!

Nog een 'onbekende'

Eén van mijn taken als voorzitter van TEFAF was het ontmoeten van 'celebrities'. In 2013 was het de beurt aan de rapper Kanye West (zoals hij toen heette). Ik had nog nooit van de beste man gehoord en had dus geen idee wie dat was. Maar ik deed mijn best om deze 'celebrity' te verwelkomen op TEFAF en hem op zijn gemak te laten voelen. Blijkbaar was hij geïnteresseerd in kunst en heeft hij op TEFAF het een en ander gekocht, maar meer details weet ik niet.

Drinken uit een kostbaar theekopje

Naarmate China meer openging nam het aantal verzamelaars en geïnteresseerden in Chinese kunst fors toe. We zagen op TEFAF steeds meer Chinezen. Een verzamelaar uit Beijing, die zijn carrière was begonnen als taxichauffeur, betaalde bij Sotheby's in Hongkong maar liefst 20 miljoen dollar voor een kleine 15e-eeuwse porseleinen zogeheten 'chicken cup', afkomstig uit een Zwitserse privéverzameling. Het eerste dat de koper deed was thee drinken uit zijn zojuist verworven 'chicken cup'! Toen de Zwitserse verzamelaar dat vernam, wilde hij meteen zijn 'chicken cup' weer terug hebben, maar het veilinghuis informeerde hem dat de koop legitiem was en de koper al had betaald!

Ben Janssens met Kanye West

Vandaag de dag is de markt voor Chinese spullen wat gekalmeerd. Het is echter wel zo dat de Chinese verzamelaar zonder meer bereid is om flink in de buidel te tasten voor Chinese spullen met een lange Europese herkomstgeschiedenis.

De anekdotes omtrent TEFAF zijn te talrijk om op te noemen, maar het fenomeen verzamelen en mooie dingen kopen is voor mij bijzonder interessant en hieraan beleef ik veel plezier en genoegen. Recent ontmoette ik overigens op TEFAF mijn oud-klasgenoot van Beekvliet Rose Masselink... Haar had ik dus sinds 1976 niet meer gezien!

De eindstreep nadert

Mijn plan is om eind dit jaar met pensioen te gaan en ik ben daar langzamerhand naartoe aan het werken. Ik prijs mij gelukkig dat ik een jonge handelaar uit Amsterdam, Paul Ruitenbeek, heb gevonden om de teugels van mij over te nemen. Ik wil dan veel meer tijd doorbrengen in mijn huis in Domburg. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en ik hoop dat ik spullen kan blijven kopen om deze via Paul te verhandelen.

Ook het samenstellen van catalogi en het beschrijven van objecten heeft altijd mijn interesse gehad en ik hoop dit te blijven doen.

Dit is in een notendop mijn verhaal. Ik ben blij dat ik de kans heb gehad om op Beekvliet te ontdekken waar een van mijn grote interesses ligt, namelijk de moderne talen, en dat ik indertijd in Londen mijn carrière als kunsthandelaar verder kon ontwikkelen. Ik denk met veel

Stand van Ben Janssens op TEFAF

plezier terug aan mijn Beekvliettijd. Die periode heeft mij geleerd om met twee benen op de grond te staan en 'gewoon' te doen. Dat was zeker niet geschied als ik in Vught op het Maurickcollege was gebleven!

Londen, juli 2024

I Personalia

GEBOREN

Op 30 april is Rein geboren, zoon van Marco van der Spank (2006) en Noortje Schrover, broertje van Saar en Cas.

Op 16 juli is Maxie geboren, dochter van Els Oudshoorn (2006) en Guus Schuurmans (2008), zusje van Codie.

OVERLEDEN

Op 30 juli overleed op 50-jarige leeftijd, na een ziekbed van zeven maanden, Jolanda Noordzij. Jolanda was van 2009 tot 2014 docent economie op Beekvliet.

Op 5 augustus overleed op 97-jarige leeftijd Norbert Smulders. In 1946 deed hij examen op Kleinseminarie Beekvliet en ook na zijn priesteropleiding bleef hij bij Beekvliet betrokken. Van 1954 tot 1970 was hij docent Nederlands op Beekvliet en achtereenvolgens docent-pastor op het doveninstituut in Sint-Michielsgestel (1970-1987) en pastoor in Esch en Lennisheuvel (1987-1998). In oktober 2023 was hij nog aanwezig bij de reünie van examenlichting 1967, als een van de voormalige docenten van deze jaarlaag.

Zie het in memoriam op pagina 46.

Bij het afscheid van Norbert Smulders is een boekje over zijn leven en werk verschenen, in een beperkte oplage. Op de site www.norbertsmulders.nl is dit boekje ook te vinden.

CORRECTIE

In de vorige uitgave stonden in het in memoriam van Peer Verhoeven storende fouten, waarvoor onze excuses. Peer is overleden in Esch op 26 december 2023 en begraven in Haaren op 2 januari 2024.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Oproepje

Regelmatig is Beekvliet op zoek naar vrijwilligers. Dit keer zoeken we mensen die een paar uurtjes per week mee willen helpen in de mediatheek of in de kantine. Heb je een paar uurtjes per week over en wil je bijdragen aan een fijne schooltijd voor onze leerlingen? Dan zijn we op zoek naar jou!

Voor meer informatie: zie <https://gymnasiumbeekvliet.nl/nieuws/word-vrijwilliger-bij-beekvliet-help-mee-de-kantine> of <https://gymnasiumbeekvliet.nl/nieuws/word-vrijwilliger-de-mediatheek>

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2024. De kopij daarvoor dient **vóór 1 november 2024** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Jolande van Erp - van Pinxten (1987), Mirjan Boot - de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulten (2014) en Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans (1976)

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000 ex.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI: Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Thijs Braam (1973), Ellen van Kempen (1993), Joris van der Cammen (oud-docent) en Dennis Vorstenbosch (2011).

